

Minutela mininoase
de
Secretul lor

PARTEA I

Secretul Hannei
SARA SHEPARD

SARA SHEPARD

*Micutele mincinoase
și secretele lor*

Secretul Hannei

Cartea 1

SARA SHEPARD

Este autoarea îndrăgitei serii *Micuțele mincinoase*, devenită bestseller și ecranizată cu succes pentru televiziune de ABC-Family.

S-a născut în Pennsylvania și a absolvit New York University, obținând și un master la Brooklyn College. Pe lângă seriile pentru adolescenți *Micuțele mincinoase* și *Jocul minciunii*, a publicat și romanele *All the things we didn't say* (2009) și *Everything we ever wanted* (2011). Scrie de când se știe, deși când era mică și-ar fi dorit să devină actriță de telenovele, designer de jocuri lego, regizor, artist plastic, genetician sau editor de reviste de modă. De asemenea, realizează instalații artistice și jocuri video

*Te vede când te culci,
Te vede când te scoli,
Știe dac-ai fost cuminte,
Iar de n-ai fost, ia aminte!*

- MOȘ CRĂCIUN VINE ÎN ORAȘ

Pentru K

LA PÂNDĂ, DE CRĂCIUN

Iată o scenă frumoasă pentru un glob de zăpadă:

Suntem în luna decembrie, iar Hanna, Emily, Aria și Spencer sunt într-a unșpea. Ninsorea acoperă ca o pătură gazonul perfect îngrijit din Rosewood și se adună pe mașini. Luminițele de Crăciun sclipesc la ferestre, iar copiii cu obraji bucălați, ca de heruvimi, nu mai conținesc cu scrisorile pentru Moș Crăciun. Pacea domnește peste întregul oraș, mai ales peste micuțele mincinoase.

Acum, că ucigașul lui Alison Di-Laurentis e la închisoare și A. e moartă, în sfârșit, se pot relaxa. Dar ele habar n-au că am de gând să reiau lucrurile de-acolo de unde le-a lăsat A. Voi fi noua A. și mi-am făcut propria listă, la ghiciți, cine e în fruntea răutăților? Corect: Hanna, Emily, Aria și Spencer.

Iar aceste patru mincinoase au fost foarte rele! Hanna a fost prinsă furând dintr-un magazin și a făcut praf mașina fostului ei prieten. Emily și-a sfidat de atâtea ori părinții, încât au trimis-o în Iowa. În urma întâlnirilor Ariei cu profesorul ei de engleză, când cei doi s-au sărutat de mama focului, el a fost concediat. Iar Spencer cred că a

fost cea mai rea dintre toate. N-a fost destul că i-a furat logodnicul surorii sale - i-a mai furat și referatele la economie și-a împins-o pe Melissa pe scări când aceasta a aflat ce făcuse. Țțț... Mincinoasele astea zău că merită cărbuni în șosetele de Crăciun - ba chiar mai rău! Mare noroc că sunt aici ca să mă asigur că vor primi ceea ce li se cuvine.

E doar o chestiune de timp până când micuțele mincinoase se vor murdări din nou pe mâini - mai ales acum, când ele cred că A. a dispărut. Oare în ce belea vor mai intra de data asta? Păi, nu va trebui decât să stau pitită... și să pândesc. Voi pândi și voi pândi și voi ajunge să înțeleg cu ce fel de ticăloase am de-a face. O să aflu eu totul.

Și, odată ce-am aflat, voi ști cum să le vin de hac.

Hai să începem cu... Hanna. Fata asta a suferit o schimbare majoră. Mama ei a părăsit-o și a plecat în Singapore. Tatăl ei - deși s-a înstrăinat de ea - se mută înapoi acasă, dar împreună cu logodnica lui devotată și fiica ei perfectă, Kate. Cel puțin, Hanna are un iubit fidel, pe Lucas. Sau nu-i așa?

La pândă!

A.

Pentru K

ACASĂ, DE SĂRBĂTORI

Era la început de decembrie, într-o zi de miercuri cu mult vânt, în Rosewood, Pennsylvania, o suburbie idilică aflată la treizeci și ceva de kilometri de Philadelphia. În timp ce mulți locuitori tăiau brazi din pepiniere sau își împodobeau exteriorul caselor cu ghirlande din conuri de pin, un camion opri în fața unei case în stil georgian, pe a cărei cutie poștală cineva scrisese cu șablonul MARIN. Trei bărbați coborâră și deschiseră ușa din spate a camionului, scoțând la iveală zeci de cutii. Tom Marin, logodnica lui, Isabel Randall, și fiica lui Isabel, Kate, stăteau în curte, în timp ce muncitorii le cărau lucrurile pe ușa din față. Hanna Marin, care locuia în casa aceea de când avea cinci ani, pândea holul de la intrare, rozându-și unghiile.

— Ai grijă cu aia! țipă Isabel la individul musculos care tocmai ridica o cutie de dimensiuni medii. E colecția mea de păpuși vechi.

— Și cutia aia merge la etaj, strigă

Katenervoasă la un alt muncitor.

Acolo sunt toate poșetele mele.

Hanna aruncă o privire spre viitoarea ei soră vitregă, Kate, care avea corp zvelt, păr castaniu lung și lucios și ochi mari, albaștri. Avea o poșetă Chloe pe care Hanna o văzuse numai în paginile revistei *Vogue*. Când o întrebase de unde o are, Kate îi răspunsese fericită, cu voce subțire, că era un cadou de Crăciun primit mai devreme - după care aruncase un zâmbet recunoscător către tatăl Hannei. *Pfui!*

— Hanna? Domnul Marin îi aruncă o cutiemică pe care scria FRAGIL. Poți s-o duci în dormitorul mamei tale... ăăă... *al nostru?*

— Sigur că da, mormăi Hanna, dornică s-oșteargă de lângă Isabel și Kate - una din ele își dăduse cu un parfum care o făcea să strănute întruna.

Urcă scările cu Dot, pinscherul său pitic, lipit de călcâiele ei. Cu numai câteva săptămâni în urmă, înainte de Ziua Recunoștinței, mama Hannei, Ashley, venise cu știrea-bombă că-și ia o slujbă în Singapore - dar Hanna nuputea merge cu ea.

Hannei i-ar fi plăcut s-o ia de la început în altă parte. Avusese un an oribil. Fusese obiectul bațjocurii unei persoane malefice pe nume A., care-i trimisese mesaje amenințătoare. Cea mai bună prietenă a ei, Alison Di-Laurentis, care dispăruse cu trei ani înainte, fusese găsită sub o

placă de beton, în spatele casei sale vechi, în septembrie trecut. Se dovedise că Ian Thomas, iubitul secret al lui Ali - de care Hanna și celelalte prietene bune ale ei, Spencer Hastings, Aria Montgomery și Emily Fields, se îndrăgostiseră când el era în ultimul an și el în clasa a șaptea -, o omorâse pe Ali când fetele dormiseră la ea, în noaptea aceea de la sfârșitul clasei a șaptea. Poliția îl arestase cu câteva săptămâni în urmă. Fusesse un adevărat șoc.

Iar acum Hanna era blocată aici, tatăl ei se muta la ea cu noua sa familie - noua luilogodnică, Isabel, fostă asistentă medicală la urgențe, care nu era nici pe departe la fel de drăguță și interesantă ca mama Hannei, și fiica lui adoptivă perfectă, Kate, care-i luase locul în sufletul tatălui ei și care nu o putea suporta.

Hanna intră cu pași discreți în dormitorul gol. Mirosea a naftalină. Pe covor se vedeau patru urme adânci, acolo unde fusese patul modern, cu picioare scurte, al mamei sale. Când Hanna lăsă pe podea cutia pe care scria FRAGIL, una din laturi se deschise și zări o cutiuță albastră de cadouri, cu eticheta necompletată.

Aruncând o privire peste umăr ca să se asigure că nu se uită nimeni, dădu capacul la o parte. Înăuntru era un medalion rotund, din aur alb, cu un ciorchine de diamante în stil pave la mijloc.

Hanna trase aer adânc în piept. Era meda-

lionul Cartier care fusese al bunicii ei căreia toată lumea, chiar și cei care nu le erau rude, îi spuneau Buni Marin. Buni îl purtase cu religiozitate când trăia, lăudându-se că nu-i scotea nici când făcea baie. Murise când Hanna trecea în clasa a șaptea, la scurtă vreme după divorțul părinților ei; pe atunci, Hanna nu vorbea cu tatăl său. Nu știa ce se întâmplase cu medalionul sau cui îi fusese lăsat prin testament.

Însă acum știa. Atinse eticheta necompletată și simți cum o săgetează durerea. Probabil că tatăl ei avea de gând să i-l dea lui Isabel sau lui Kate de Crăciun.

— Hanna? se auzi o voce de la etajul întâi.

Hanna puse iute capacul la loc pe cutie și păși în hol. Tatăl ei stătea la baza scărilor.

— A venit pizza!

Aroma ispititoare de mozzarella pluti până la nările Hannei. *Numai jumătate de felie*, se hotărî ea. Da, nu se închisese așa de ușor la blugii ei Citizen de dimineață, dar probabil că-i lăsase prea mult în uscător. Coborî scările tocmai când Isabel ducea o cutie cupizza în bucătărie. Toată lumea se așeză la masă - la masa *Hannei* - și domnul Marin împărți farfurii și tacâmuri. Era ciudat că știa așa de bine ce dulap și sertar să deschidă. Dar Isabel n-ar fi trebuit să stea pe scaunul mamei sale, nici să folosească șervețelele ei de pânză de la Crate & Barrel. Kate

nu ar fi trebuit să bea din ceașca pe care i-o cumpărase ei mama în excursie la Montreal.

Hanna strănută din nou, căci nările o gădilau din pricina parfumului prea dulce al cuiva. Nimeni nu-i ură *noroc*.

— Când ziceai că sunt examenele de admitere la Rosewood Day, Kate? întrebă domnul Marin, luând o felie de pizza din cutia deschisă.

Din păcate, Kate urma să meargă la aceeași școală cu Hanna.

Kate luă o bucățică delicioasă de coajă.

— Peste două zile. Am repetat demonstrațiile la geometrie și vocabularul.

Isabel făcu un gest de nepăsare.

— Doar nu dai la facultate. Sunt convinsă căai să iei examenele cu note maxime.

— Vor fi încântați să te aibă ca elevă.

Domnul Marin se uită la Hanna. Știai că a câștigat premiul Renaissance pentru cel mai bun elev, anul trecut? I-a depășit pe colegi la toate materiile.

Mi-ai spus-o de opt milioane de ori, ar fi vrut să-i răspundă Hanna. Mușcă din pizza ca să nu fie nevoită să vorbească.

— Iar notele ei au fost excelente la Barnbury, adăugă Isabel, referindu-se la vechea școală a lui Kate din Annapolis. Bambury are o reputație mai bună decât Rosewood Day. Cel puțin acolo elevii nu-i urmăresc pe colegii lor și nu-i lovesc cu mașina.

Apoi îi aruncă o privire tăioasă Hannei. Aceasta se întinse inconștient după încă o felie de pizza și o vâri în gură. Ce frumos din partea lui Isabel s-o învinuiască pe ea pentru cât o chinuise A., hărțuitoarea care aproape că-i ruinase viața toamna trecută, și pentru că pătasese reputația excelentă a școlii Rosewood Day!

Kate se aplecă în față și o privi lung pe Hanna, cu ochi mari. Hanna avu impresia că știe exact ce are de gând s-o întrebe.

— Cred ești de-a dreptul nefericită întrucât cea mai bună prietenă a ta s-a dovedit a fi... știi tu, spuse Kate, pe un ton prefăcut îngrijorat. Cum te descurci?

Un zâmbet vag îi apăru pe buze. Era clar că întrebarea adevărată *suna* altfel: *cum te împaci cu gândul că, iată, CMBP a ta a vrut să te omoare?*

Se uită exasperată la tatăl ei, sperând că va pune capăt întrebărilor de acest fel, dar și el se holba la ea îngrijorat.

— Mă descurc foarte bine, mormăi Hannațâfnoasă.

Nu că ar fi fost adevărat. Hanna era atât de tulburată de Mona Vanderwaal, cea mai bună prietenă a ei din clasa a opta, care se dovedise a fi A., persoana care o batjocorise cu secretele ei, o stânjenise în public nici nu mai știa de câte ori și care, da, încercase s-o calce cu mașina.

Hanna se mai trezea și acum uneori că se repede să pună mâna pe telefon ca să-i trimită Monei mesaje despre ce pantofi purta la școală, până când își amintea ce se întâmplase. La înmormântarea Monei, Hanna *chiar* plânsese, lăsându-le pe colegele ei cu gura căscată. Știa că ar trebui s-o disprețuiască pe Mona din tot sufletul - și o parte din ea o disprețuia într-adevăr. Dar o altă parte din ea pur și simplu nu putea uita timpul petrecut împreună bârfind, punând la cale cum să fie mai populare și dând petreceri fabuloase. Înainte de întâmplările cu A., Mona îi fusese o prietenă mai bună decât reușise să-i fie Ali vreodată - se simțiseră egale. Dar acum Hanna știa că totul fusese o minciună.

Se holbă la farfuria ei goală. Două coji de pizza se scaldau într-un lac de grăsime, dar nu si aminti când mâncase feliile. Stomacul ei scoase un chiorăit neplăcut.

Domnul Marin se șterse la gură.

— Ei, avem o groază de despachetat. Pusemâna pe brațul lui Kate. Voi, fetelor, ar trebui să luați o pauză. De ce nu mergi tu cu Hanna la mall-ul care tocmai s-a deschis? Cum se numește?

— Devon Crest, începu Hanna să vorbească.

— O, am auzit că e grozav, gănguri Isabel.

— L-am văzut, spuse Kate.

Isabel se arătă mirată.

— Când?

— Păi... ieri. Kate își agita brățara de argint David Yurman pe care, se lăuda ea, o primise cadou de la Isabel, deoarece câștigase un concurs de eseuri anul trecut. Voi erați ocupați.

— Ați putea merge împreună, ca să vă cunoașteți mai bine. Domnul Marin își plimbă ochii de la Hanna la Kate. Faceți cumpărături. Luați-vă ceva frumos. Lăsați despachetatul în seama noastră. Ce ziceți?

Kate sorbi o înghițitură lungă din sticla ei cu apă.

— Mersi, Tom. Sună excelent.

Hanna se uită pe furiș la Kate. Surprinzător, părea sinceră. Era oare posibil să se fi schimbat de când o văzuse la cină în Philly, atunci când o pârâse pe Hanna că furase Percocet de la o clinică? Hanna ținea din nou legătura cu vechile ei bune prietene, Emily, Aria și Spencer, dar niciuna din ele nu era foarte interesată de modă, iar ea căuta cu disperare o nouă prietenă care s-o înlocuiască pe Mona. Mai ales că ea și vechile ei prietene începuseră să meargă împreună la terapie în grup, să-și trateze suferința. Avea nevoie de o pauză de Ali și A. - urgent.

— Cred că am puțin timp liber azi, spuse Hanna.

— Excelent! Dați-i drumul, atunci.

Domnul Marin se ridică de la masă și curăță farfuriile tuturor. Izz? Ce cutii vrei să despachetezi mai întâi?

— *Păi*, hai să începem cu bucătăria. Nu ma beau din *asta* nici măcar o secundă.

Strâmbă din nas la una din cămile preferate ale Hannei, una din majolică, în formă de pocal, cumpărată de părinții ei când fuseseră în excursie în Toscana.

Izz și domnul Marin ieșiră din bucătărie întrebându-se unde-or fi paharele de vin. Hanna se ridică de pe scaun.

— Putem pleca oricând ești gata, îi spuse ea lui Kate. E ceva de capul lui Nordstrom pe-acolo? E adevărat că au și-un Uniqlo? Vând niște pulovere de cașmir grozave la niște prețuri ridicole.

Kate pufni.

— *Doamne*, Hanna, zise ea, afixând dintr-odată expresie veninoasă, am zis că vin numai ca să scap de gura tatălui tău și-a lui maică-mea. Chiar ai crezut că am de gând să merg undeva cu tine?

Ieși din bucătărie fără grabă, coada castanie legănându-i-se. Buzele Hannei formară un O. Kate îi întinsese o capcană, iar ea fusese animalul tâmpit care intrase direct în fălcile de oțel.

Kate se opri în hol, apăsa câteva taste pe telefon, apoi îl duse la ureche.

— Salut, șopti ea persoanei care-i răspunse. Eu sunt. Râdea, flirtând. Era de așteptat. Kate venise numai de două zile și *deja* avea un prieten.

Hanna își răsuci șervețelul cu atâta putere, încât se miră că nu se rupse. *Nu contează* - ea și Kate probabil că ar fi petrecut o zi îngrozitoare la cumpărături. Auzi un chicotit ușor de undeva din apropiere. Din instinct, își aruncă ochii spre geam, convinsă că văzuse o sclipire blondă alunecând printre copaci. Prostii.

A. - Mona - nu mai exista.

PUKE-A-TAN¹

Câteva zile mai târziu, Hanna stătea pe canapeaua comodă îmbrăcată în material sintetic, acasă la prietenul ei, Lucas Beattie, în fața bradului de Crăciun care sclipea, încărcat de betea. La televizor se făcea reclamă la un nou aparat de întărire a abdomenului: „Fă-ți mușchi de oțel până la revelion!”, spunea întruna tipul de la vânzări, țipând mult prea tare. În fața lor, pe podea, era o cutie-cadou plină cu pop-corn cu unt, brânză și caramel.

— Laudele pentru Kate au fost și mai greu deîndurat ieri, la cină, se smiorcăi Hanna, luând încă un pumn de pop-corn. Tata și Isabel n-au vorbit decât despre discursul *minunat* pe care l-a ținut Kate anul trecut, când a început clasa a zecea. Iar Kate radia toată, *da, normal, știu că sunt extraordinară*.

— Îmi pare rău, Han. Lucas sorbi din doza de Mountain Dew. Chiar nu crezi că puteți fi prietene?

---

¹Joc de cuvinte intraductibil. Brooke este pasionată de bronzat și, pentru că Hanna o consideră rivala ei, ridiculizează nuanța bronzului acesteia (puke - vomă; tan - bronz; în traducere aproximativă, "bronz în nuanța vomei")

— În niciun caz!

Hanna se hotărî să nu-i spună lui Lucas cum refuzase Kate să meargă la mall cu ea. Nu-i venea să creadă cât de naivă fusese ca să cadă în capcana acelei ființe lingușitoare.

— Nu vreau să am de-a face cu ea. Și cred că sunt alergică la parfumul ei - am strănutat de vreo cinci sute de ori de când s-a mutat la mine. Fac pariu c-o să fac urticarie.

Se trânti teatral pe spate pe canapea și se uită cu ochi goi la calendarul de Advent cu tematică Disney din partea cealaltă a camerei. Hanna nu avusese podoabe de Crăciun în copilărie. Era evreică dar, după plecarea tatălui ei, ea și mama ei nu mai sărbătoreau nici Hanukka. Dar mama lui Lucas era obsedată de calendarele de Advent - aveau trei, diferite, prinse pe frigider, unul de pânză, cu jucării împăiate în fiecare din cele douăzeci și cinci de buzunare, legat de balustrada scărilor, și unul mic și sclipitor atârnat de tavan în baia mică. Lucas o cuprinse cu un braț și începu s-o mângâie pe păr. Hanna închise ochii și oftă, simțindu-se un pic mai bine.

Pe vremea când Hanna și Mona erau CMBP - și faceau împreună legea prin școală -, Lucas nu era tocmai genul de băiat de pe lista Hannei cu băieți-cu-care-vreau-să-ies. Nu ieșea cu gașca potrivită, nu juca un sport la modă, ca fotbal sau lacrosse, și mergea mai des la cluburile

extrașcolare și la Cercetașii Vulturi decât la chefurile sălbatice din weekenduri. La drept vorbind, în clasa a șasea, Ali lansase zvonul că e hermafrodit și asta îl izolase în regatul ciudaților. Mai recent, Mona luase în zeflema prietenia Hannei cu Lucas, amenințând chiar că le va scădea coeficientul de popularitate.

Dar Mona și Ali nu mai erau, iar Lucas promitea să fie cel mai bun iubit. Câți băieți ar fi ascultat-o plângându-se ore la rând că Mona îi trăsese țepă și că noua ei situație familială era atât de nasoală? Câți băieți ar deschide ușa în seara asta, s-ar uita la blugii ei lălâi și la hanoracul prea mare cu Philadelphia Eagles și i-ar zice că arată trăsnet?

— Pot să mă ascund la tine acasă în viitorul apropiat? îl imploră ea pe Lucas. Nu știi dacă mai pot suporta să mă întorc acolo.

— Ar fi grozav, spuse el. Dar...

— *Chiar* ar fi grozav, îl întrerupse Hanna, ridicându-se în capul oaselor.

Am putea face diverse chestii după școală, să mergem la Rive Gauche în fiecare seară, să ne îmbrăcăm frumos și să mergem neinvitați la chefurile de la Rosewood Country Club...

Lucas își mușcă buza.

— Hanna, eu...

— Poate că tata m-ar lăsa chiar să rămân aici peste noapte! adăugă ea, tot mai emoționată. Aș putea să pretind că alergia mea la parfumul

lui Kate e foarte, foarte gravă. Crezi că părinții tăi m-ar crede? Aș putea să dorm în camera de oaspeți... dar poate te-ai furișa la mine în toiul nopții.

Îi făcu cu ochiul.

— Hanna! Părul blond-deschis al lui Lucas îi căzu peste față când se ridică în șezut.

— Calmează-te. Plec. Mâine.

Hanna clipi.

— Pleci?

— Tata tocmai ne-a anunțat. E un cadou de Crăciun timpuriu - ne duce pe toți într-o excursie de paisprezece zile în peninsula Yucatan. Mergem cu cel mai bun prieten al meu de la liceu și cu familia lui.

— Ăăă... Îhî.

Neașteptat, Hanna simți un gust amar în gură.

— Paisprezece zile... adică două săptămâni?

— Îhî... Lucas îi zâmbi ușor. De-abia aștept.

— Dar nu s-a terminat încă școala, rosti Hanna, luând încă un pumn de popcorn. Era de-abia 7 decembrie - la Rosewood Day, vacanța începea tocmai la sfârșitul lunii. De ce nuașteaptă tatăl tău până la vacanța de iarnă?

Lucas ridică din umeri.

— Au prins zboruri și rezervare la hotel foarte ieftine. Și fratele meu vine și el cu avionul de la facultate pentru câteva zile. Tata a vorbit la Rosewood Day - voi da examenele între

Crăciun și Anul Nou. Și cel puțin voi fi aici o mare parte din vacanță. Lucas îi luă mâinile într-ale lui și le strânse ușor. Atunci vom putea petrece împreună fiecare minuțel.

Hanna își retrase mâinile, simțind un nod mare în gât.

— Dar eu am nevoie de tine *acum*.

Lucas ridică brațele neajutorat.

— Îmi pare rău, dar vreau de ani de zile să merg în Yucatan. Poți să faci niște drumetii grozave acolo. Plajele sunt nemaipomenite. Și părinții mei nu mai pot schimba biletele acum.

Până să apuce Hanna să mai spună ceva, soneria de la ușă cântă pe ritm de *Jingle Bells*.

Lucas sări și despărți perdelele de la fereastră. Un SUV Mercedes albastru cu reflexe de oțel oprise pe alee.

— E familia Rumson, cei cu care călătorim. Și-au schimbat itinerarul. O să-ți placă de ei. Și fac pariu că ai multe în comun cu Brooke.

— Brooke? întrebă Hanna prudentă, stând pe canapea.

Domnul Beattie ieși în salturi din bucătărie și deschise larg ușa, lăsând să pătrundă în casă o pală de aer rece.

— Wade! Patricia! Prea mult a trecut!

Doamna Beattie apăru de la etaj și-și întâmpină musafirii cu un zâmbet larg.

— Suntem *atât* de emoționați! chițăi ea către cuplul care tocmai intrase în hol. Și Lucas la fel.

Îl împinse pe băiat spre ei. Soțul, Wade, care purta o jachetă trei sferturi matlasată marca Burberry și avea dinți orbitor de albi, îi strânse mâna lui Lucas. Soția, Patricia, ale carei brațe subțiri ca scobitorile de-abia se ghiceau sub scurta groasă de cașmir, îl sărută pe băiat pe obraz.

— Dumnezeule! *Doamne*, se auzi o voce de pe terasă.

Adulții se despărțiră și o adolescentă exagerat de bronzată, înspăimântător de slabă, făcând baloane de gumă, cu păr negru lung și încâlcit, ruj roșu umed și sâni obraznici, merse direct la Lucas și-i puse pe umeri degetele cu unghii lungi.

— Lukey! strigă ea, vorbind pe nas. Arăți - *ah!*extraordinar!

Lukey?

— Uau! Brooke. Lucas zâmbi stânjenit. Arăți... altfel.

Rumsonii se apropiară de cei doi Beattie.

— Ați mai crescut amândoi de când nu v-am văzut, nu-i așa? întrebă doamna Rumson.

— Mai țineți minte în ce belele intrau? Mama lui Lucas scoase un plescăit. Mai țineți minte ce cluburi secrete formau?

— Erau nedespărțiți. Întotdeauna am zis că ăștia doi se vor căsători într-o zi, șopti doamna Rumson, apoi părinții năvăliră în bucătărie.

Hanna ridică brusc capul. Să se *căsăto-*

rească?

Brooke îi trase una peste umăr lui Lucas.

— Când ai zis *altfel*, sper că ai vrut să spui grozav! Își trecu degetul peste tricoul lui Lucas, apoi coborî mâna spre betelia blugilor. Cineva s-a antrenat la sală... și de unde ți-ai luat hainele astea sexy?

— *Hm...*

Hanna se ridică și merse pe coridor. Destul cu flirtul ăsta. *Ea* fusese cea care îl încurajase pe Lucas să-și cumpere blugii True Religion și tricoul suplu de la Armani Exchange pe care îl purta.

— Oh! Lucas aruncă o privire spre Hanna.

Brooke, ea e prietena mea, Hanna.

— Ce mai faci?

Brooke examinează părul nespălat al Hannei, hanoracul Eagles șleampăt și blugii Seven jerpeliți. Pe chip îi apăru în fugă o expresie care spunea *nu-i o amenințare*. Păși mai aproape de Lucas.

— Nu-i așa că *de-abia* aștepti să mergi în excursie? Am auzit că petrecerile de pe plajă sunt nemaipomenite. Și de-abia aștept să-mi împrăpățez bronzul.

Hanna strânse din buze ca să nu râdă. Fata avea deja o piele atât de portocalie, încât părea să se fi născut într-o cabină de bronzat.

— O să fie trăsnet, spuse Lucas. Tocmai îi povesteam și Hannei.

Drumeții, priveliști, mâncare super...

— ...*plus* plaja nudiștilor, adăugă Brooke, lingându-și buzele.

— Ăăă, poftim? zise Hanna pe un ton plângăreț.

Brooke îl cuprinse pe Lucas cu brațul de umeri.

— Te-așteaptă distracția vieții tale, Lukey - toți fac plajă dezbrăcați acolo. Și noi doi o să bem jeleu cu vodcă în fiecare seară.

Hanei îi veni pop-cornul cu brânză înapoi pe gât. Trebuia să pună capăt circuitului.

— Vreau să vorbesc cu tine.

Îl prinse pe Lucas de braț și-l trase în debaraua plină cu reviste vechi, cutii de jocuri video și încă trei calendare de Advent, dintre care unul părea făcut numai din norișori de vopsea. Un zâmbet inocent apăru pe fața lui Lucas.

— E totul în regulă?

Dacă totul era *în regulă*? Hanna inspiră scurt de câteva ori, ca să se calmeze.

— Tu ce crezi, *Lukey*?

Lucas își trecu mâna prin păr.

— Da, Brooke îmi zicea așa când era mică - nu putea să pronunțe Lucas.

— Sună oribil. Rimează cu *pukey*¹.

Și mergeau în peninsula Puke-atan, cu însăși

---

¹ Pukey - Scârbos

Prințesa *Puke-atán*¹. Lucas scutură din umeri.

— Nu-i decât un diminutiv idiot.

Hanna închise ochii și strânse tare din pleoape.

— Și chiar ai de gând să mergi în vacanță cu... *ea*?

— Ești geloasă? Din cauza *ei*? Lucas rânji ca și când ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care-l auzise vreodată. Hanna, nu ai de ce să-ți faci griji. Brooke mi-e ca o verișoară.

Unii se cupleză cu verișoarele lor, mai ales când le văd făcând plajă dezbrăcate, își zise Hanna cu amărăciune.

Aruncă un ochi spre Brooke, rămasă în camera cealaltă. Se studia în oglinda de lângă ușă, ținându-și buzele și mângându-le cu mai mult luciu. Dacă Mona ar fi aici, și-ar trage coate cu Hanna și ar râde de unghiile ei false mizerabile. Dacă Ali ar fi aici, ar îngheța-o pe Brooke și ar face-o să se simtă cea mai mare proastă din univers.

Un fior amar îi străbătu stomacul Hannei. Să aibă drept iubit un băiat popular presupunea anumite capcane și nesiguranțe, dar ea crezuse că niciodată, *absolut* niciodată nu va fi nevoită să-și facă griji că s-ar putea lega alte fete de un tip searbăd ca Lucas. Dar, tocmai pentru că

---

¹Joc de cuvinte intraductibil. Expresia este o aluzie la bronzul lui Brooke și, în același timp, la insula Yucatán, unde Lucas și Brooke merg în vacanță cu familiile lor

Lucas nu era obișnuit să se dea la el toate destrăbălatele, scoțându-și bluzele și tentându-l cu jeleu cu vodcă, nu era imunizat la asemenea situații. Atâția oameni dispăruseră din viața Hannei în ultima vreme - tatăl ei, fostul ei prieten, Sean Ackard, Ali, Mona, mama ei. Nu voia decât să aibă pe cineva stabil în preajma ei pentru totdeauna. Iar acum până și pe Lucas îl simțea atât de nesigur... și nu putea face nimic pentru a-l opri să plece.

LUPU-ȘI SCHIMBĂ PĂRUL, DAR NĂRAVUL, BA

Hanna o ocoli pe Brooke, ieși pe ușă și demară cu Prius-ul ei în cea mai mare viteză de pe aleea familiei Beattie. Ultimul lucru pe care și-I dorea era să mai audă și alte comentarii despre dorința lui Brooke de a-și întreține bronzul, despre jeleul cu vodcă, precum și aluzii străvezii la felul în care îl va convinge ea pe Lucas să se culce cu ea.

Celularul îi sună chiar când viră la capătul străzii lui Lucas. Numele lui apăru pe ecran. Hanna vru să nu-i răspundă, apoi oftă, răspunse și zise *alo*.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, se repezi Lucas să spună. *Îți promit.*

Hanna nu zise nimic, ci strânse volanul atât de tare, încât știu sigur că va face bășici în palme.

— Tata tocmai mi-a spus că hotelul la care stăm are Wi-Fi. O să vorbim pe Skype în fiecare zi și-o să-ți trimit tone de fotografii și-o să-ți spun pe Facebook cât te ador, o dată la câteva ore.

— Ce-ai zice s-o faci la fiecare oră? Dacă

Lucas ținea permanent legătura cu ea, nu putea să dea de cine știe ce necaz mare, nu-i așa? Și promite-mi că-mi iei un cadou - ceva bun. Și să nu *îndrăznești* să te uiți la sâni pe plaja aia cu nudiști.

Peste câteva minute, când terminară de vorbit, Hanna se simți puțin mai bine. Coti pe străzile din Rosewood, singurul zgomot din mașină fiind șuierul scos de radiator. Când trecu pe lângă cartierul comercial aglomerat, observă două faruri ivindu-se în spatele ei. O urmărire când trecu pe lângă școală, pe lângă vitrinele luminate de la Otto, pe lângă restaurantul italian și băcânia Fresh Fields. La fiecare cotitură, mașina se ținea după ea. Hanna aruncă o privire în oglinda retrovizoare la figura întunecată de la volan, inima începând să-i bată puternic. Era urmărită? Dar dacă Ian... fugise din închisoare?

Trase pe dreapta la intersecție și așteptă. Șoferul trecu pe lângă ea fără ca măcar să încetinească, iar Hanna respiră ușurată.

Se uită la numele străzii și-și dădu seama unde se oprise. Pe vechea stradă a Monei - și a lui Ali.

Câteva case din acel cartier erau deja împodobite pentru sărbători. Proprietatea Hastings avea beculețe pâlپătoare pe întreg perimetrul acoperișului. La ferestrele casei lui Jenna Cavanaugh ardeau solemn lumânări.

Casa lui Ali, în care locuia acum o nouă familie, avea o ghirlandă strălucitoare pe ușă. Altarul pentru Ali, ridicat de prietenii ei și de străini la scurtă vreme după ce-i fusese găsit corpul, lucea lângă bordură. Nimeni nu știa cine se îngrijea ca lumânările acelea votive să fie mereu aprinse.

Proprietatea familiei Vanderwaal era întunecată. Hanna desluși cu greu garajul lung, pentru cinci mașini, din colțul parării, pe acoperișul căruia ea și Mona se cățăraseră și scriseseră $HM + MV = CMBBBBBBPP$ cu litere mari, albe. „Promite-mi că nu vom fi niciodată altfel decât cele mai bune prietene”, îi ceruse Mona după ce terminaseră și-și spălau mâinile de vopsea la furtunul din grădină. „Îți promit”, spusese Hanna. Și o crezusepe Mona din toată inima.

Acum, Hanna ar fi vrut să pună o bombă în garaj. Sau să se urce pe el și să lase un buchet de flori în amintirea Monei. Sentimentele ei se schimbau atât de brusc de la o secundă la alta, că nu mai știa nici ea ce uluie.

În clipa aceea, o străfulgera amintirea mașinii care gonise vuind spre Hanna în parcare, cu două luni înainte. Încercase să fugă, dar venea spre ea prea repede. Își aminti de groaza adâncă, pură, când își dăduse seama că mașina avea să dea peste ea — că *Mona* avea s-o lovească.

„Nu te gânde la asta”, murmură Hanna pentru sine.

Conduse încet restul drumului până acasă, inspirând adânc, liniștitor. Accelerând pe aleea familiei ei, aproape că se ciocni de un șir de mașini pe care nu le recunoscuse. Trebuie să fi fost vreo cincisprezece berline, SUV-uri și crossovere parcate pe aleea circulară.

Apoi observă că sclipește ceva în apropierea garajului. Luminițe de Crăciun. Și ce era acolo, în curtea din față? Un Moș Crăciun fosforescent și un om din turtă dulce gonflabil?

Păși precaută spre casă. Dot, cu o căciuliță bizară pe cap, lătră la picioarele ei când intră în casă. Ia stai! Alea sunt *coame de ren*? Hanna luă câinele în brațe și se holbă la cele două coame de pluș de pe capul lui. Fiecare avea în vârf un clopoțel.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă ea în șoaptă, smulgându-i-le de pe cap.

Dot se mulțumi s-o lingă pe față.

Hanna cercetă cu privirea camera de zi și rămase cu gura căscată. Frunze de ilice se încolăceau în jurul balustradei. O Crăciuniță mecanică o salută cu mâna de pe consola pe care stătuseră odată vasele simple, din ceramică, ale mamei sale. Un pom înalt, împovărat de beteală, se afla într-un colț, iar căminul, pe care Hanna nu-și amintea să-i fi folosit vreodată familia, ardea vesel. Combina cânta la

maximum „Rudolf, renul cu nas roșu” și în toată casa mirosea a șuncă glazurată cu miere.

— Alo? strigă Hanna.

Din bucătărie se auziră râsete, mai întâi chicotitul ca un gălgâit al lui Isabel, apoi hohotul răsunător al tatălui ei. Hanna merse după colț. Bucătăria era plină de oameni care țineau pahare cu șampanie și farfurii cu mini-tarte și triunghiuri de brânză Brie. Mulți purtau căciuli de Moș Crăciun, inclusiv tatăl Hannei. Isabel stătea într-un colț, îmbrăcată într-o rochie roșie, cu blană albă la manșete și pe poale, iar Kate purta o rochie mulată, din jerseu roșu, și pantofi Kate Spade alb cu negru, cu tocuri înalte. De candelabru atârna vâsc, pe tejghea stătea o carafă cu cidru fiert, iar pe insulă erau o mulțime de platouri cu cele mai gustoase prăjituri de Crăciun și aperitive.

Isabel o văzu pe Hanna și veni la ea ca plutind.

— Hanna! *Feliz Navidad! O Tannenbaum!*

Crăciun fericit!

Hanna pufni.

— Ăăă, eu sunt evreică. Și tata e evreu.

Isabel clipi prosteste, ca și cum nu putea pricepe că nu existau oameni, nemaipomenind de logodnicul ei, care să sărbătorească *altceva* decât Crăciunul.

Domnul Marin apăru lângă Isabel.

— Ce faci, scumpo? o întrebă pe

Hanna, ciufulindu-i părul.

Ea se holbă la el, șocată.

— De când sărbătorești tu *Crăciunul*? Rosti cuvântul ca și cum ar fi spus *aniversarea satanei*.

Domnul Marin își împleti mâinile la piept, luând o poziție prudentă.

— Îl sărbătoresc cu Isabel și Kate de câțiva ani. I-am zis lui Kate să-ți spună.

— Nu mi-a spus, replică Hanna, categoric.

— Sărbătorim în fiecare an Cele Douăsprezece Zile ale Crăciunului.

Întotdeauna le încheiem cu o petrecere. Isabel sorbi din șampanie. E o tradiție minunată. Anul ăsta am început mai devreme, cu seara asta – o petrecere combinată, de casă nouă, plus cea de dinainte de Crăciun. Și am vrea să faci și tu parte din tradiție, bineînțeles, adăugă domnul Marin.

Hanna se holbă la toate ornamentele verzi și roșii. Familia ei nu fusese niciodată *atât* de religioasă, dar aprindeau cu toții câte o lumânare în candelabrul cu nouă brațe, în licoare seară de Hanukka. De Crăciun, comandau acasă mâncare chinezească, se uitau la o mulțime de filme și făceau drumeții lungi cu bicicleta, dacă le permitea vremea. Acele tradiții îi plăceau ei.

Se auzi soneria, așa că Isabel și domnul Martin se duseră să deschidă. Hanna merse

agale spre masa cu băuturi, întrebându-se cât de mare ar fi beleaua în care s-ar vâri dacă și-ar turna un pahar mare de whisky. Apoi, o siluetă familiară, în rochie de jersey roșu, apăru în fața ei.

Asta-i o ținută interesantă pentru petrecere. Kate studie hanoracul prea mare al Hannei. Petrecerea asta înseamnă foarte mult pentru Tom, să știi. Foarte mulți dintre colegii lui de la serviciu sunt aici. Ai fi putut să depui și tu mai mult efort.

Hanei îi veni s-o pocnească în cap cu batonul de salam picant de pe masa cu mâncare.

— N-am *știut* că va fi o petrecere.

— N-ai *știut*? Kate ridică o sprânceană pensată perfect. Eu știu de o săptămână. Cred c-am uitatsă-ți zic și ție.

Se întoarse și plecă în grabă. Hanna înșfacă o prăjitură mică și-o înfulecă fără s-o savureze, holbându-se la tatăl ei, aflat în partea cealaltă a camerei. Pălăvrăgea cu un bărbat cărunt, într-un costum negru, și cu o femeie suplă, cu niște cercei cu diamante imenși. Când Kate se apropie de ei, domnul Marin îi puse mâna pe umăr și făcu prezentările, foarte mândru. Nu se întoarse ca să-i facă semn Hanei să vină și s-o prezinte și pe ea.

Nu era decât o grăsană nedorită, îmbrăcată într-un hanorac Eagles. O fată care nu era

invitată la petrecerile din propria casă. Se simțea ca Doamna din *Doamna și vagabondul*, unul din filmele ei preferate în copilărie. Când în familia Darling s-a născut un copil, au dat-o pe Lady la o parte. Numai că Hanna nu avea un prieten vagabond murdar cu care să fugă și cu care să împartă spaghete, pentru că așa-zisul ei prieten avea să fie la distanță de sute de kilometri de ea, bucurându-se de soare pe o plajă de nudiști, împreună cu o destrăbălată.

Se trânti pe un scaun din colțul îndepărtat, lângă Edith, o vecină în vârstă care purta niște ochelari imenși și arăta întotdeauna de puică și-ar fi înghițit proteza.

— Cine e? întrebă Edith, aplecându-și urechea spre scaunul Hannei.

Mirosea discret a violete.

— Sunt Hanna Marin, îi răspunse Hanna pe un ton ridicat. Mă mai țineți minte?

— A, Hanna, sigur că da. Edith pipăi în jur și-o bătu ușor pe mână. Mă bucur că te văd, dragă. Împinse spre ea un platou de hârtie cu fursecuri de ciocolată în ambalaj de plastic. Servește-te cu fursecuri. Le-am făcut chiar eu. Am vrut să le pun pe masa cu mâncare, dar femeia aia care locuiește mai nou aici nu a acceptat.

Strâmbă din nas ca și când ar fi simțit un miros ranced.

— Mulțumesc, bolborosi Hanna. Ar fi vrut s-o

sărute pe Edith pentru că nu-i plăcea de Isabel. Puse un fursec pe limbă, savurând gustul de zahăr, unt și ciocolată, gata să leșine de bun ce era. Sunt delicioase!

— Mă bucur că-ți plac. Edith mai împinse un fursec spre ea. Mai ia unul. Ești prea slabă.

Edith îi spusese că e prea slabă și când fusese o ratată grăsană și urâtă, dar tot îi cădea bine s-o audă. Zahărul o liniștea. Al treilea fursec ar fi putut chiar s-o aducă într-o stare euforică. *N-ar trebui, auzi o voce în mintea ei. Ai mâncat mult pop-corn la Lucas. Ești îmbrăcată în blugii de grăsană și până și ei îți vin cam strâmți.*

Dar fursecurile miroseau atât de bine! Hanna ridică ochii și-o văzu pe Kate radiind în fața altui coleg de serviciu de-al tatălui ei; ceva se rupse în ea atunci. Nu, ar fi vrut ea, dar mâinile ei, având parcă voință proprie, împachetară șase fursecuri într-un șervețel. Și picioarele aveau voința lor, ridicând-o de pe scaun și croindu-și drum printre petrecăreți. Hanna ajunsese numai până la scările goale când desfăcu șervețelul și-și vârî fursecurile în gură unul câte unul. Mesteca și înghițea cu disperare. Îi cădeau firimituri pe piept și era mânjită toată de ciocolată, și pe degete, și la gură. Avea impresia că era cineva înăuntrul ei care-i spunea că nu se poate opri până nu le termină pe toate - abia atunci se va simți sătulă.

Exact asta se întâmplase când le cunoscuse

pe Kate și Isabel, în Annapolis: fusese atât de agitată și de stângace, că singurul lucru care o liniștea era să înghită cantități uriașe de mâncare. Kate și Ali, pe care Hanna le adusese cu ea, o priviseră cu gura căscată, ca și când n-ar fi fost om. Și când Hanna se îndoise de spate din cauza durerii de stomac, domnul Marin o luase în râs: *a mâncat prea mult porcușorul?*

Fusese prima oară când Hanna se forțase să vomize - dar nu și ultima. De-a lungul anilor, se străduise din greu să se oprească, însă lupu-și schimbă părul, dar năravul, ba.

Un chicotit strident răsună din hol și Hanna îngheță. Semăna cu vocea lui *Ali*.

Când se uită afară, pe fereastra din față, ar fi putut jura că observase pe cineva mișcându-se prin tufișuri.

Hanna își miji ochii să vadă mai bine în întuneric, apoi simți că o privește cineva și se întoarse. Tatăl ei și Kate se holbau la ea din bucătărie.

Privirea lor fugea de la gura mânjită de ciocolată a Hannei la firimiturile de pe piept și la fursecurile din mâna ei. Kate rânji disprețuitor. Domnul Marin se încruntă. În cele din urmă, ridică mâna prefăcându-se că se șterge la gură. Hanna curăță bucata de ciocolată care i se lipise de obraz. Kate întoarse capul și-și acoperi gura, înăbușindu-și un chicotit.

Hanna lăsă să-i cadă pe podea fursecurile pe care le avea în mână. Roșie ca racul, o luă la fugă pe scări, intră în dormitorul ei și trânti ușa după ea, după ce ridică degetul mijlociu spre țipetele ascuțite scoase de petrecăreți și spre colinda cântată de Bing Crosby. Se săturase de petreceri de Crăciun pentru toată viața.

NU VEI MAI LUCRA**NICIODATĂ****ÎN ACEST MALL**

Marti, după școală, Hanna împinse ușile duble de sticlă pe care scria BINE AȚI VENIT LA MAREA DESCHIDERE A MALL-ULUI DEVON CREST! Intră în încăperea largă și inspiră adânc. Mirosea a covrigei Auntie Anne, a cafea Starbucks și a parfumuri amestecate. O fântână mare gălgâia și fete frumos îmbrăcate țopăiau cârând plase de cumpărături de la Tiffany & Co., Tory Burch și Cole Haan. Semăna cu mall-ul King James, locul unde mergea Hanna de obicei, dar era suficient de diferit ca să nu-i aducă aminte nici măcar o dată de numeroasele ocazii în care mersese la cumpărături cu Mona.

Simplul fapt că era înconjurată de magazine o făcea pe Hanna să se simtă mai bine. Ar fi vizitat mall-ul mai devreme, dar nu avusese timp. Ieri, ca parte a extravaganței numite Cele Douăsprezece Zile de Crăciun, venise aici cu tatăl ei, Isabel și Kate, la un concert de Haendel, *Mesia*, în Villanova - *groaznic de plictisitor*. Cu o zi înainte, fuseseră la o degustare de lapte de

pasăre cu alcool, la Williams-Sonoma, și, spre nefericirea Hannei, ea și Kate avuseseră voie să bea numai lapte de pasăre fără alcool, care avea gust de înlocuitor de lapte pentru cafea rănced. În seara asta, plănuiseră să meargă la un magazin din Philly, să vadă un spectacol jalnic de lumini, dar magazinul se închisese din cauza unei infestări cu ploșnițe. *Mare pierdere!*

Acum, Hanna trecea pe lângă o zonă de odihnă cu bănci și o cafenea mică, unde se vindeau 208 feluri de ceai, și o brutărie cu produse fără gluten. Își scoase celularul ca să verifice încă o dată dacă o sunase Lucas sau îi trimisese vreun mesaj, dar nu avea niciun mesaj electronic, vocal sau pe Twitter. Plecase de două zile și deja uitase de promisiunea de a o căuta zilnic.

Nu-i nimic. Putea să aibă încrede în Lucas. Nu-i așa? Hanna își aruncă bărbia în sus, încercând să rămână calmă, și se opri să se uite la ghidul mall-ului. Avea un Otter, buticul ei preferat. Își va alunga frustrarea cumpărându-și cea mai tare ținută din viața ei.

— Hei, gagico!

Hanna întoarse capul să vadă ce coleg de școală o strigase, dar nu văzu pe nimeni. În schimb, văzu un sat numit Țara lui Moș Crăciun, încărcat cu bastoane de ciocolată gonflabile, o casă de turtă dulce și o ceată de spiriduși cu înfățișare plictisită, întruchipați de

băieți de liceu, purtând pantofi cu vârf ascuțit și pălării țuguiate. Moș Crăciun stătea peun tron aurit, cu fesul căzut pe-o parte.

— Mișto zâmbet, frumoaso, rosti vocea din nou, iar Hanna își dădu seama că era *Moș Crăciun*. Îi făcu semn să vină la el cu mânușa lui albă. Nu vrei să stai la mine în poală?

— *Pfui!* murmură Hanna și o șterse cu pași repezi.

Îl auzi făcând *ho-ho-ho*, până sus, la lift.

Magazinul firmei Otter scânteia mai jos pe coridor ca un semnal luminos al modei, liniștitor. Hanna intră, mișcând din cap în ritmul mixajului muzical ambiental. Ridică o eșarfă de mătase și și-o lipi de obraz. Apoi inhală mirosul scump al genților Kooba, din piele de culoarea untului, și-și plimbă degetele pe blugii mulați și rochiile de șifon cu talie marcată Marc Jacobs. Pulsul i se liniști. Simțea realmente cum îi dispărea stresul.

— Pot să te-ajut? ciripi un glas.

— O vânzătoare blonduță minionă, îmbrăcată într-o fustă cu talie înaltă și același model de bluză de mătase cu buline la care Hanna se uitase cu jind pe suport, apăru lângă ea. Cauți ceva anume?

— Îmi trebuie sigur niște blugi. Hanna mângâie o pereche de blugi mulați J Brand de pe masă. Și poate rochia asta. Și ăsta.

Arătă spre un pulover de cașmir marca Alice +

Olivia.

— O, e *superb*, exclamă vânzătoarea. Ai gusturi fine. Vrei să-ți aleg câte ceva și să-ți pregătesc cabina de probă cât te mai uiți tu la marfa?

— Sigur, spuse Hanna.

— Perfect. Vânzătoarea o cercetă de sus până jos, apoi mișcă din cap.

Lasă totul în seama mea. Apropo, eu sunt Lauren.

— Hanna.

Zâmbi. Părea începutul unei prietenii frumoase. Poate că Lauren îi va pune deoparte noutățile ca să le probeze ea, înainte să-și pună labele pe ele alte fete, așa cum făcea Sasha, de la magazinul Otter din King James.

Dădu o tură prin magazin, alegând alte pulovere și rochii. Lauren strânse câteva produse care credea că i-ar plăcea, inclusiv un teanc de blugi, și le duse repede în spate.

Când Hanna era pregătită să le probeze, observă că Lauren îi arătase spre cea mai mare cabină din colț. Alte trei erau ocupate, dar erau mult mai mici, ca și cum celelalte fete n-ar fi fost nici pe departe la fel de importante ca ea.

Hanna trase perdeaua, își netezi părul și admiră hainele superbe atârinate de umerase. Venise timpul să dea iama în cartea de credit. Dar, dintr-odată, privirea îi căzu pe eticheta uneia dintre perechile de blugi mulați aleși de

Lauren pentru ea și așezați pe scaunul cu tapițerie imprimată cu linii șerpuite.

Mărimea șase.

Se încruntă și studie următoarea etichetă din grămadă. Iar șase. Se uită la etichetele rochiilor. *Tot șase*. Nu era nimic rău să ai mărimea șase - pentru majoritatea fetelor -, dar ea nu mai purtase mărimea asta dinainte de transformarea completă cu Mona, în clasa a opta.

— Ăăă... Lauren?

Hanna scoase capul din cabina de probă. Lauren apăru în capătul coridorului și Hanna îi oferii un zâmbet pe post de scuză.

— Cred că e o greșeală. Eu port mărimea doi.

O expresie de stânjeneală trecu peste chipul lui Lauren.

— Cred că ar trebui totuși să încerci șasele. Blugii J Brand sunt cam mici în general.

Hanna se ofuscă.

— Am deja trei perechi de J Brand acasă. Știi exact cum sunt mărimile la ei.

— Bine, spuse Lauren, după o clipă, scuturând din umeri. Mă duc să văd dacă avem doi și patru pe stoc.

Perdeaua reveni la locul ei. În timp ce Lauren se îndepărta cu pași ușori pe coridor, Hanna ar fi jurat că auzise un chicotit slab. Lauren *râdea* de ea? Din cabinele celelalte nu se mai auzea nimic, ca și când fetele de-acolo ar fi tras cu urechea - și-ar fi judecat-o.

Lauren se întoarse peste câteva secunde cu noile perechi de blugi. Hanna i le smulse din mână și smuci la loc perdeaua. Cum îndrăznește vânzătoarea asta idioată să râdă de ea pe la spate? Și cum o măsurase din cap până-n picioare, *bănuind* că avea mărimea șase! Oare vânzătoarele nu trebuiau să știe exact ce mărime poartă clienta? Nu făceau niciun fel de pregătire? Hanna nu fusese niciodată tratată cu atâta lipsă de considerație la *celălalt* magazin Otter. Imediat ce pleca de nici, avea să dea telefon la birourile firmei Otter, să facă o plângere.

Materialul blugilor mărimea doi îi dădea o senzație plăcută în jurul gleznelor. Hanna îi linse peste gambe, dar, când vru să-i ridice peste coapse, bumbacul nu se întinse. Hanna se studie în oglindă. Sigur era defectă perechea asta.

Dădu jos blugii mărimea doi și încercă mărimea următoare. Pe aceștia îi putea trece peste fund, dar în niciun caz nu-i putea închide. Ce naiba se întâmpla?

Ca ultimă soluție, încercă mărimea șase, cea aleasă de Lauren. Închise nasturele și se studie în oglindă. Avea picioare dolofane. Peste talie îi ieșea un colăcel de grăsime. Cusăturile păreau întinse, gata să pocnească în orice clipă. Inima începu să-i bată nebunește. Era posibil să fie toți blugii cu defect?

Sau se îngrășase ea?

Se gândi la fursecurile pe care le mâncase la petrecerea de Crăciun. Și la gustările rămase, cu care se delectase aseară, în camera ei, în fața televizorului, ascunzându-se de tatăl ei, de Isabel și de Kate. Și la bucățile de ciocolată de casă pe care le luase din cutia deschisă pe insula din bucătărie, când trecuse pe-acolo.

I se făcea pielea de găină. Se simțea la un pas de a ajunge din nou aceeași ratată grăsană, urâtă și tâmpită care fusese înainte de a se împrieteni cu Ali, în clasa a șasea. Aruncă iar o privire scurtă în oglindă și, o fracțiune de secundă, văzu fata cu păr castaniu și coșuri pe frunte. Era vechea Hanna, fata care jurase să nu mai fie niciodată, în viața ei.

— Nu, șopti ea scâncit, acoperindu-și ochii cu mâinile și trântindu-se pe scaun.

— Hanna? Tocurile înalte ale lui Lauren apărură pe sub perdea. E totul în regulă?

Hanna scoase un *da* chinuit, dar nimic, absolut nimic nu era în regulă. Dintr-odată, avu impresia că viața îi scapă complet de sub control.

Și trebuia să acționeze - repede.

COBORÂND DE PE MUNTELE OLIMP

A doua zi dimineață, Hanna se afla pe bicicleta medicală de la Body Tonic, sala de gimnastică scumpă la care mergea de la sfârșitul clasei a opta. Fiecare aparat avea televizor încorporat, cu milioane de canale prin cablu; un bar cu sucuri și o saună erau lângă recepție, iar la vestiare, o baie de aburi cu eucalipt, căzi de baie cu vârtejuri și produse Kiehl la toate dușurile. În jurul ei, bărbați și femei în formă fizică bună și ocazionalul student la una dintre școlile particulare de elită din zonă alergau pe benzi, pedaleau pe biciclete cu scaun înclinat spre spate sau făceau genuflexiuni ușor indecente pe mingi medicinale. În sala de antrenament din spate se ținea o oră de yoga și chiar în clipa aceea cursanții încercau poziția semilunii, întruchipând cu trupurile lor litera T și agitându-și picioarele.

Hannei îi curgea transpirația în ochi, o ardeau brațele și picioarele și tocmai văzuse la televizor știrea supărătoare că Ian Thomas își proclama nevinovăția din spatele gratiilor. Dar nu se putea opri din exercițiu acum. În niciun caz nu

avea să rămână la mărimea șase. Nu va mai permite niciunei vânzătoare să râdă pe furiș de ea.

Îi vibră celularul și se întinse după el nerăbdătoare, verificând încă o dată dacă Lucas sunase, îi trimisese un mesaj, îi lăsase ceva pe Facebook, orice, dar nu era decât Aria, care voia să-i ceară cu împrumut notițele de la engleză.

Hanna simți o gheară în piept. O făcea să se simtă incredibil de jalnic, dar îi era *dor* de Lucas - iar lui se părea că nu-i era deloc dor de ea. Aruncă telefonul înapoi în recipientul de plastic al aparatului, destinat sticlelor de apă, și mută nivelul de rezistență la o treaptă superioară. Nu-i nimic. O să slăbească zece kilograme, o să arate din nou excelent și-o să-și exprime toată afecțiunea pentru Lucas când acesta se va întoarce.

Dar dacă lui Lucas nici nu-i va mai păsa de ea când se va întoarce acasă? se întrebă ea. Dacă se hotăra s-o lase pentru Prințesa Puke-a-tan?

— Ești foarte hotărâtă, nu-i așa?

Tresări, privi în jos și văzu un tip musculos, într-un tricou Body Tonic strâmt, pantaloni cu plasă, până la genunchi, și teniși New Balance gri, stând lângă aparatul ei. Avea cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată, păr negru tuns scurt și piele aurie superbă, iar mușchii îi ieșeau în evidență fără să pară prea forțați. Hanna îl recunoscuse imediat - când ea și

Mona veneau la Body Tonic împreună, îl porecliseră *Apollo*, din motive evidente. Se plimba țațoș prin sală, zâmbind larg fetelor, uneori ridicând o greutate sau făcând abdomene și instruind toată clientela feminină ultra-bogată din Main Line. Dar factorul hotărâtor fusese când îl surprinseseră stând în mașină, în parcare, bățându-se pe melodia *Stairway to Heaven*¹ și pretinzând că volanul era o tobă. Apollo era un prostănac reformat, la fel ca Hanna și Mona.

Hanna se uită în spatele ei ca să vadă dacă Apollo vorbește cu altcineva, dar ea era singura persoană pe rândul cu biciclete medicale.

— Ăăă... poftim? întrebă ea, încercând să pară degajată.

Ar fi vrut să-și fi adus un prosop ca să se șteargă pe față.

Apollo zâmbi larg și arătă spre ecranul LCD al aparatului Hannei.

— Exersezi de optzeci de minute. E mult.

— O! Hanna continuă să pedaleze. Încerc să-mi revin la o formă mai bună. Am fost la prea multe petreceri.

Râse rușinată de ea însăși, apoi se blestemă că atrăsese atenția asupra fundului ei umflat de prăjiturile de Crăciun.

— Sărbătorile pot fi destul de grele. Apollo se

---

¹ Melodie a formației de rock Led Zeppelin ("Scara către Paradis")

aplecă pe bicicleta de lângă ea. Conduc un curs separat de fitness care începe astăzi și e dedicat perioadei sărbătorilor. Se concentrează pe exercițiu fizic, nutriție și stare de sănătate mintală bună.

— Sună formidabil, spuse Hanna.

Kirsten Cullen, o fată pe care o știa de la Rosewood Day, plecase la un program de fitness în St. Barts în vara dintre clasa a noua și a zecea și se întorsese fără șase kilograme și cu cea mai întinsă piele din lume.

— Și unde vă retrageți?

— A, nicăieri. Apollo îi oferi un zâmbet stânjenit, dar strălucitor. Îl ținem aici, la sală. Dar te vei simți *transportată* - și incredibil de bine la sfârșit. Ai fi interesată să te înscrii?

Hanna își studie reflexia transpirată din oglinda din fața ei.

— Nu știu.

Nu prea era amatoare de ore în grup. Apollo afișă din nou același zâmbet strălucitor.

— Ești sigură? Cred că ai descoperi că e pur și simplu uimitor. Te cheamă Hanna, nu?

Hanei îi căzu falca.

— De unde știi?

— Te-am mai văzut pe-aici. De data asta, rând zâmbi, afișă și două gropițe adorabile. Mi-ar plăcea să vii la cursul meu.

Simți furnicături în corp. Flirta cu ea? Preț de o clipă, simți nevoia arzătoare să coboare de pe

bicicletă, s-o sune pe Mona și să-i spună că Apollo de la Body Tonic o implora de-a dreptul să meargă la programul lui de fitness, apoi se trezi la realitate. Încă o dată. De câte ori își amintea că Mona fusese A. și că acum era moartă, avea senzația că fusese lovită în piept de o minge medicinală.

— Kilogramele se vor topi de pe tine, promise Apollo. Vei fi în cea mai bună formă din viața ta. Te rog, spune-mi că accepți.

Dacă așa punea problema, cum putea să-l refuze? Și nici ochii lui albaștri scânteietori n-o lăsau indiferentă.

— Bine, mi-ai forțat mâna, spuse ea, oprind bicicleta. Contează pe mine!

— Excelent, râse Apollo din nou.

Numai faptul că stătea lângă el îi și trimitea furnicături în corp. Și el o *remarcase*. Știa cum o *cheamă*. Îi pieri orice gând la Lucas și Puke-atlan Brooke. Dacă Lucas flirta, atunci și ea avea dreptul s-o facă.

— Eu sunt Vince, adăugă el. Cursul începe astăzi, la cinci, și ne vom întâlni dimineața și seara, până la sfârșitul anului. Sunt încântat că o să vii și tu, Hanna.

— Și eu sunt încântată, spuse ea, privindănc în ochii lui Apollo... ai lui *Vince*.

Spunea adevărul, adevărul curat.

RATAȚII RATAȚILOR

În aceeași zi, la sfârșitul orelor, Hanna stătea pe trepte în față la Body Tonic și-și ținea celularul între umăr și ureche.

— Îmi pare rău, tată. Jur că ți-am zis că am planuri diseară.

— Dar o să pierzi Satul lui Moș Crăciun de la Longwood Gardens.

Domnul Marin părea foarte dezamăgit. O să fie nemaipomenit.

Hanna își înăbuși senzația de scârbă. În clasa a șaptea, ea, Ali și alte câteva fete merseseră la Longwood Gardens, care asta și era: o grădină mare și plictisitoare. Era prea cald, înghesuială și de-a dreptul jalnică pe dinăuntru, așa că stătuseră mai tot timpul în parcare, bârfind despre băieții de la Rosewood Day cu care ar fi vrut cel mai mult să se sărute și despre celebritățile pe care le-ar invita la petrecerile imaginare de ziua lor.

— Îmi pare sincer rău, repetă Hanna. Dar mi-am făcut planurile astea înainte de a afla despre chestia cu Cele Douăsprezece Zile de Crăciun.

Domnul Marin oftă.

— Nu faci asta pentru că nu-ți place de

Isabel și Kate, nu-i așa? Kate zice că vrea să te cunoască, dar că tu te ții la distanță. Mi-a mai spus și că n-ai mai vrut să mergi cu ea la mall în ziua când ne-am mutat.

Hanna deschise gura, apoi o închise la loc. Kate avea tupeu, nu glumă.

— Nu are nici o legătură cu ele, minți ea.

Când termină de vorbit, lăsă telefonul înpoală, dorindu-și să mai sune o dată și să audă vocea lui Lucas. Dar nu sună. Se holbă la mașinile care vâjâiau înainte și înapoi pe drumul de țară îndepărtat. Ninge ușor, făcând trotuarul să scânteieze. Hanna auzi un târșăit de picioare în stânga ei și se îndreptă de spate. Avu senzația că o pândește cineva de după colț.

Scutură din umeri ca să scape de această senzație - nu o mai pândea nimeni! - și sări în picioare. Intră în sală, simțind noduri de emoție în stomac. Poate că la început se împotrivise ideii de fitness în grup, dar acum de-abia aștepta. Vor fi numai fete drăguțe din Main Line - poate-și va face chiar o prietenă sau două. Iar Vince spusese că programul includea fitness, nutriționism și sănătate; poate asta însemna masajele regulate la sfârșitul fiecărei sesiuni, făcute de Vince, bineînțeles. Strict pe bază profesională, ca să nu fie Lucas prea gelos.

Pe ușa uneia dintre sălile de gimnastică obișnuite cineva lipise un anunț tipărit: CURS DE FITNESS PENTRU SĂRBĂTORI. Hanna se

așteptase ca locul să fie un refugiu secret din clădirea Body Tonic - ceva de genul „numai pentru VIP” -, dar nu era nimic. Trase aer adânc în piept și împinse ușa, zâmbind larg și așteptându-se ca participanții cei frumoși să se învârtă în jurul ei și s-o întâmpine cu brațele deschise, ca la o sesiune de terapie în grup, dar mult mai fermecătoare.

Însă luminile, care erau foarte puternice, aproape fluorescente, dezvăluiau o scenă cu lotul diferită. Zece persoane stăteau pe podea lângă diverse rogojini, mingi, aparate care se balansau și blocuri de yoga în fața lor. Se întoarseră toate și o priviră lung, dar nu-și deschiseră brațele ca s-o întâmpine cu o îmbrățișare de grup. Nu că Hanna ar fi vrut să-i atingă. Arătau cu totul altfel decât fanii înnebuniți după fitness.

Văzu o femeie cu bărbie triplă. Un bărbat cu burta căzută bine peste curea. Mame șleampete din suburbii. Tați suburbani bondoci. Adolescente de genul celor care se înscriu în cluburi de teatru sau formații și-și petrec pauza de prânz în sala de artă, fără să dea doi bani pe felul în care arată corpul lor. O fată avea cei mai mari sâni pe care-i văzuse vreodată. Era de vârsta Hannei și purta haine mulate, avea șolduri late și fund mare, ca fetele sexy din fotografiile anilor cincizeci. Avea un stil oarecum punk, înaltă, păr negru lucios, prea mult fard pe pleoape, ochi

aproape migdalați, un strat gros de ruj pe buzele de păpușă-bebeluș și un tatuaj în formă de pumnal pe umăr. Sigur că Hanna nu suporta stilul, dar ei i se potrivea. Nu că Hanna ar fi recunoscut asta cu glas tare.

Halal sală de fitness mai era și asta! Semăna mai degrabă cu versiunea ieftină de închiriat a filmului *Ratatul rataților*. Hanna nu-i văzuse niciodată pe niciunul din ei pe podea la Body Tonic - era ca și cum sala îi ținuse ascunși pe oamenii ăștia, ca să nu-i sperie pe clienții regulați. Și fiecare persoană care venea purta un tricou roșu prea mare, pe fața căruia scria PUNE-ȚI FUNDUL LA TREABĂ! cu litere albe, iar pe spate, TABĂRA DE INSTRUCȚIE MILITARĂ - FITNESS PENTRU SĂRBĂTORI!

— Hanna! Vince apăru din spatele uneicombine dintr-un colț și-i zâmbi cu toată gura.

Purta și el un tricou cu PUNE-ȚI FUNDUL LA TREABĂ!, chiar dacă nu așa de larg. Mă bucur că ai reușit să vii! Poftim, ia un tricou!

Îi aruncă unul, dar ea nu făcu niciun efort să-l prindă, ci-l lăsă să i se lovească de piept și să cadă pe jos. În spatele ei, auzi un chicotit subțire și ascuțit și îngheță. O siluetă se furișă pe după colț, cu părul blond, drept și lung. O văzuse cineva pe Hanna? O bănuia cineva că participa și ea la... așa ceva?

— Haideți să începem prin a ne prezenta și a

spune de ce suntem aici, propuse Vince.

Arată spre fata care aducea cu fetele sexy din anii cincizeci.

Ea își scutură sânii spre el și toarse:

— Sunt Dinah Morrissey. Nu mă interesează să slăbesc, dar vreau să fiu mai sănătoasă.

Își flutură genele spre Vince, care îi oferi un zâmbet larg.

— Bucuroși de cunoștință, Dinah. Hanna, ce-ar fi să continui tu?

Hanna avea buzele pecetluite. Se uită din nou la creaturile diforme și masive de pe podea, scoase un țipăt scurt și se răsuci. Fugi cât de repede putu spre sala principală, acolo unde toți erau drăguți, slabi și normali.

— Hanna, o strigă Vince, când ea șerpui printre aparatele cu greutate și benzile de alergat.

Îi tăie calea în holul dintre sala de yoga și bistroul cu gustări macrobiotice. Ce s-a întâmplat?

Hanna ridică din umeri stânjenită, observând că Vince fugise după ea cu tricoul cu PUNE-ȚI FUNDUL LA TREABĂ!, pe care ea îl refuzase.

— Cursul ăla nu cred că e pentru mine.

— Programul de fitness? De ce?

Era *drogat*? În primul rând, era o *tabără de instrucție militară*, nu un program de fitness. În al doilea rând, cum putea crede Vince că locul Hannei era la un asemenea curs? O observase

astăzi pe bicicletă și-o categorisise drept o persoană diformă, comună? Una de care râd vânzătoarele, pe care o resping tații și o disprețuiesc cele mai bune prietene?

— Pentru că e plin de oameni grași! izbucni ea, într-un târziu.

Vince făcu câțiva pași înapoi, formând un Odiscret cu buzele.

— Glumești, nu-i așa?

Ovariantă techno a unei piese cântate de Rihanna bubuia în fundal.

Văzând că Hanna nu răspunde, Vince clătină din cap.

— Ceilalți membri nu sunt grași. Bine, poate că unii dintre ei au puțin peste greutatea sănătoasă, dar nu crezi că-i grozav că vor să-și revină? Simt că îi pot ajuta cu adevărat.

Ești un fel de *Maica Tereza cu mușchi*, ar fi vrut Hanna să-i replice.

— Cred că o să renunț.

— Renunți la un curs de fitness care-o să te dea pe spate? De ce, pentru că restul nu arată ca și când tocmai ar fi ieșit din paginile revistei *Vogue*?

Vince vorbea îngrozitor de tare. Hanna aruncă priviri prudente în jur. Fata de la recepție, slabă ca o scobitoare, scana cârdușii a doi membri, aparatul scoțând două bipuri vesele. Un tip de liceu sări pe banda de alergat, cu pletele-i blonde săltând. Dacă ascultase cineva, cineva

de la Rosewood Day? Dacă prindea cineva de veste, avea să fie cea mai mare ratată din școală - în mai multe privințe.

Vince îi aruncă Hannei o privire cu tâlc.

— Cred că înțeleg ce se întâmplă. Nu ai forță în tine. Nu se numește *tabără de instrucție militară* pentru că ar fi ușoară. Minte ta nu e destul de puternică să suporte un program atât de riguros?

Hanna pufni indignată.

— Nu are nici o legătură cu puterea minții mele. Ei bine, las-o baltă.

Vince flutură din mână. Ar fi trebuit să vad semnele. Nu oricine e făcut pentru acest curs - trebuie să-ți *dorești* cu adevărat starea de sănătate, să fii cu adevărat pregătit pentru ea. Nu-ți face probleme din cauza asta, Hanna. Am crezut că ești destul de rezistentă... dar nu-i nimic.

— Sunt foarte rezistentă, rosti Hanna atât de tare, încât o fată de vreo douăzeci și cinci de ani, care purta un trening Hollis și stătea lângă rogojini, ridică ochii alarmată. Sunt sigură că sunt mai rezistentă decât toți... *oamenii* ăia de acolo.

Vince ridică bărbia.

— Foarte bine. Dovedește-mi-o! Arată-mi că ești serioasă!

Vorbi cu glas aspru și ferm, dar ochii îi erau blânzi, aproape rugători. Hanna avu încă o dată

vaga impresie că ar putea fi interesat de ea. Și numai gândul că o plăcea și pe ea cineva o făcea să nu se mai simtă atât de singură ori de câte ori se gândea la absența lui Lucas. Dacă pleca de-acolo, condamnând cursul de fitness și pe membrii lui supraponderali, Vince probabil că nu i-ar mai fi vorbit niciodată. Și ura ideea că el o considera o fricoasă. *Fricoasă* era sinonim cu *ratată* -și în niciun caz nu avea să fie o ratată a doua oară.

— Bine, mormăi ea. Cred că o să mai fac o încercare. Dar cu o condiție. Nu port chestia aia lălâie. Arată spre tricoul din mâinile lui Vince.

Vince ridică din umeri și-o bătu pe braț.

— Ne-am înțeles!

MAZEL TOV!¹

Două ore mai târziu, Hanna se prăbuși în Prius-ul ei, aproape incapabilă să se miște. Fără îndoială, Vince avea dreptate în legătură cu un lucru: o tabără de instrucție militară nu era nici pe departe o experiență relaxantă precum cea dintr-o stațiune. Hanna nu mai făcuse atâtea genuflexiuni, nu mai dăduse atâtea lovituri de picior, nu mai alergase pe loc, nu-și mai încordase bicepșii și nu mai transpirase atât în viața ei. Vince înghesuise atâtea activități în prima sesiune, încât Hanna nici nu-i observase pe ceilalți membri ai cursului, decât atunci când unul dintre ei cădea extenuat sau se plângea că nu mai poate să facă nici măcar un exercițiu pentru abdomen. Singura persoană care nu comenta era Dinah. Își tot împingea sânii în fața lui Vince și-l întreba dacă stă în poziția corectă. Odată chiar îl puse să stea în spatele ei în timp ce făcea genuflexiuni, cu mâna pe spatele ei și periculos de aproape de fundul ei, numai ca să fie sigură că lucrează grupa de muchi care trebuie. Flirtul ei nerușinat îi amintea Hannei de Brooke și iar se lăsă co-

---

¹"Noroc" (în original în idiș)

pleșită de greață din cauza lui Lucas.

Opri pe aleea casei sale, având un singur gând - să se târască în pat și să se uite oro întregi la emisiunile jenante de la televizor. Ciudat, mașina tatălui ei era tot pe alee - nu la Longwood Gardens. Iar ghirlandele de Crăciun care împodobiseră partea din față a proprietății lor dispăruseră. Când deschise ușa, nu mai simți miros proaspăt de pin și scorțișoară, ci de... clătite de cartofi?

— Hanna! Domnul Marin apăru din bucătărie. Bine că ai venit! Intră, intră! Avem o surpriză pentru tine.

Oconduse iute pe Hanna în camera de zi, dar ea avu timp să observe că dispăruse Crăciunița mecanică, bradul nu era aprins, iar șosetele care atârnaseră de marginea șemineului - cu monograme pentru Isabel, Kate și tatăl Hannei, dar și una fără, probabil pentru Hanna - fuseseră date jos. Candelabrul vechi de argint primit de părinții Hannei de la Buni Marin se afla pe poliță. Ardeau trei lumânări.

— Ce se întâmplă? întrebă Hanna bănuitoare.

Domnul Marin o răsuci pe Hanna spre sufragerie. Masa era plină cu mâncare, iar Kate și Isabel stăteau pe scaunele cu spătar înalt și afixau zâmbete forțate.

— Surpriză! jubilă domnul Marin. Sărbători fericite de Hanukka!

Hanna clipi la bucatele de pe masă. Erau

toate mâncărurile tradiționale de Hanukka pe care obișnuia să le servească bunica ei: clătite de cartofi, gogoși cu jeleu numite *sufganiyot*, budincă de macaroane, bănuți de ciocolată și o bucată mare de piept de vită. Într-o parte erau titirezurile pe care ea și verișoarele ei le învărtiseră ore întregi, transformând jocul tradițional într-un fel de „adevăr sau provocare” - dacă titirezul cădea pe partea cu *gimel*¹, Tamar, verișoara ei mai mică, trebuia să fure un dolar din poșeta mamei sale, de exemplu. Un banner din folie albastră cu Steaua lui David acoperea geamurile, iar în cameră ardeau lumânări. Pe farfuria fiecăruia se găseau mici cadouri în ambalaj argintiu.

— Am crezut că mergeți în Satul lui Moș Crăciun, zise Hanna pe un ton calm.

— O, acolo putem să mergem în orice zi, spuse domnul Marin. Mi-am zis că poate te-ai supărat puțin din cauză că noi facem atâtea lucruri de Crăciun, așa că ne-am gândit ca în seara asta să fie sărbătoarea *noastră!* Hanukka - sau Hanna-ka! Arată spre mâncarea de pe masă. Kate și Isabel au gătit în seara asta special pentru noi, iar o parte din alimente le-am cumpărat de la magazinul de delicatese *kosher*² de lângă Ferra's Cheesesteaks.

---

¹A treia literă a alfabetului ebraic

²Mâncărurile *kosher* sunt cele permise din punct de vedere religios în comunitatea de evrei

— Tatăl tău spune că știi toate poveștile de Hanukka, spuse Isabel politicoasă. Aș vrea să le aud și eu.

— E foarte frumos totul.

Hannei îi crescua inima, ca lui Grinch¹. Era cel mai frumos lucru pe care îl făcuse tatăl ei pentru ea de multă, multă vreme înapoi.

Tatăl ei împărți farfurii și începură cu toții să-și ia pe ele clătite și bucăți de vită scaldate cu sos. Hanna mănca puțin, simțindu-se virtuoasă în urma cursului de fitness. Se turnă vin în pahare - primiră chiar și Hanna și Kate puțin - și-și deschiseră toți cadourile. Kate și Hanna primiră călduri cadou la Fermata Spa. Isabel primi o amuletă în formă de pom de Crăciun, pe care s-o poarte cu brățara de argint Pandora. Domnul Marin își oferise un nou briceag. Scoase imediat foarfeca din el și tăie eticheta bagatei primite de Isabel.

Apoi domnul Marin începu să povestească despre Buni Marin, care făcea cele mai bune clătite de cartofi din lume.

— Ne duceam la ea în fiecare seară de Hanukka, explică el. Avea întotdeauna cadouri uriașe pentru Hanna.

— Ce drăguț! exclamă Isabel cu voce pițigăiată, arătându-se mirată, de parcă nu și-ar fi închipuit că putea s-o asalteze cineva pe Hanna

---

¹Personaj din filmul american "*Cum a furat Grinch Crăciunul*"

cu cadouri.

— Și avea un papagal cenușiu african, Morty, continuă domnul Marin, luându-și o clătită. Știa toate înjurăturile din lume.

— Era nebun! chicoti Hanna. Cred că am învățat și eu câteva de la el!

— Și îi plăcea să urmărească emisiunile de scandal - cum le zicea?

Domnul Marin se îmbujorase la față.

— *E! Știrile*, spuse Hanna. Era obsedat de Giuliana Rancic. Mai ții minte? Zicea că e o *cățea așa de drăguță*, cu glasul lui de pasăre nebună!

— Cine-i Giuliana Rancic? întrebă Isabel, clipind repede.

Tatăl Hannei era prea ocupat să se zguduie de răs ca să-i răspundă. Hanna râdea și ea și nu se deranja s-o lămurească pe Isabel. Îi plăcea să aibă din nou o glumă numai a ei și-a tatălui ei, ceva care ținea de viața lor de dinainte de Isabel și Kate.

Continuară să mănânce, împărtășind povești despre obsesiile bunicii Hannei cu vânzările în curte, figurine cu animale și pasiunea ei bruscă pentru Bob Barker, de la *Prețul corect*. La sfârșitul mesei, Hanna și tatăl ei izbucneau în răs fără să catadicsească să explice ceva. Isabel se ridică să strângă masa, dar domnul Marin îi făcu semn să se așeze.

— Strâng eu, îi spuse el.

— Pot să strâng și eu, se oferi Kate imediat.
Hanna scrâșni din dinți.

— Nu, *eu* strâng masa cu tine, tată.

Ultimul lucru pe care-i dorea era să-i fure Kate din nou dragostea tatălui. Domnul Marin zâmbi larg.

— Păi, dacă *amândouă* aveți de gând să strângeți, cred că nu aveți nevoie de mine! Adună farfuriile și i le dădu Hannei. Tu speli, Kate șterge, ce ziceți?

Hanna se holbă la clătita îngroșată de pe farfuria ei, întrebându-se dacă era o șmecherie de-a tatălui ei, ca să le apropie pe ea și pe Kate.

Kate umpluse deja chiuveta cu detergent când veni Hanna cu toate farfuriile.

— Ți-a plăcut mica ta sărbătoare? o întrebă cu glas rece, întinzându-i un prosop de vase.

— A fost cât se poate de frumoasă, răspunse Hanna, la fel de distant.

— Mama și cu mine am gătit ore *întregi* Kate își șterse transpirația imaginară de pe frunte. Ai fi putut măcar să ne ajuți. Unde-ai fost toată ziua?

Hanna își vârî mâinile în apa fierbinte.

— Păi... pe ici, pe colo. La cumpărături, la sală. N-am știut că aveți de gând să faceți asta pentru mine.

Kate ridică din sprâncene.

— Patru ore? Asta-i un adevărat maraton de cumpărături. *Sau* de antrenament.

O privi îndelung pe Hanna. Aceasta îi susținu privirea, străduindu-se din toate puterile să nu se dea de gol. Sub nici o formă n-avea de gând să-i spună lui Kate de programul de fitness pentru sărbători. Nu s-ar mai putea duce acolo niciodată.

Kate se propti de teighea și își miji ochii.

— Cred că ascunzi ceva.

— Nu ascund nimic, replică Hanna puțin prea repezit. Poate că *tu* ascunzi ceva.

Kate împietri.

— Eu... Aruncă prosopul de vase pe blatul insulei. Nici eu nu ascund nimic, spuse ea bătoasă, apoi se răsuci pe călcâie și o luă spre hol.

Hanna îi ascultă pașii urcând scările, apoi auzi ușa trântindu-se la camera ei. *Okaaay*. Plecarea bruscă a lui Kate însemna că va trebui să strângă singură, dar poate că așa era bine. Avea senzația că tocmai câștigase o dispută fără ca măcar să încerce. Iar cu Kate, asta era un miracol.

EXERCITIUL FIZIC SEXY**FACE BINE****ORGANISMULUI**

A doua zi dimineată, înainte de a merge la școală, Hanna se studie în oglinda mare de la Body Tonic și-și aranjă bretelele maioului negru Lululemon. Apoi se răsuci și-și verifică fundul - purta pantaloni scurți negru cu roz -, mulțumită să vadă că picioarele ei arătau tari și sexy. Își dădu cu cremă pe obraji și pe nas, plimbă tubul de luciu pe buze, își strânse părul castaniu lucios în coadă și se stropi cu puțin Aveda Chakra 4 în zonele sensibile. Fiecare tip pe care îl va întâlni va fi înnebunit de parfumul ei. Lui Lucas îi plăcuse la nebunie - înainte de a pleca pe o plajă cu nudiști împreună cu Puke-a-tan și de a uita cu totul de ea. Încă nu primise nimic de la el. Întorsese cu spatele toate fotografiile lui din camera ei, ca să nu fie nevoită să se uite la ochii lui albaștri și să se întrebe dacă se uita și Brooke exact în ei. De fapt, Hanna de-abia aștepta să înceapă cursul. Măcar când Vince dădea ordine, era prea distrasă ca să se mai gândească la Lucas. Când împinse ușa sălii de

fitness, auzi gemete.

— O, ce bine e, e-așa de bine..., spunea cineva.

Hanna se opri în loc, întrebându-se dacă se furișase vreun cuplu acolo pentru o tăvăleală matinală - *bleah!* Dar atunci surprinse cu privirea o frântură de tricou roșu cunoscut. Una din membrele programului de fitness stătea pe jos, cu picioarele în sus. Vince stătea deasupra ei, apăsându-i gamba, ca să-i întindă tendonul din spatele genunchiului.

— Ți se relaxează mușchiul? murmură Vince, zâmbindu-i fetei.

— O, da, răspunse ea amețită. E uimitor!

Hannei i se urcă sângele la cap. Era Dinah Morrissey, fata cu „pipăie-mi fundul”.

— Vrei să-ți întind și celălalt picior? o întrebă Vince.

— Sigur, toarse Dinah cu voce groasă, ridicând un tenis Vans în carouri.

Dinah nu putea purta nici măcar Nike sau Reebok, ca orice om normal care merge la sală.

Hanna străbătu sala cât de repede o ținură picioarele. Nu se putea lua la întrecere cu Brooke de la distanță de o mie de kilometri, dar era chiar în fața lui Vince și era clar pe cine va alege el dintre ea și Dinah.

— Ăăă... Vince? zâmbi ea afectată. Am vrut să te rog să-mi întinzi și mie mușchii. Exercițiile de ieri m-au ucis. Își răsuci o șuviță pe deget. Te

superi? Mă dor așa de tare!

Vince se ridică și se uită de la Dinah la Hanna.

— Păi... da, sigur, de ce nu? Spuse el, lăsând piciorul lui Dinah. Mai avem câteva minute până vin ceilalți.

Dinah se ridică în capul oaselor și-și încrucișă brațele la piept.

— Și cu mine cum rămâne?

— Ți le întind după curs, îi promise Vince.

Ha, triumfă Hanna în gând.

— Culcă-te pe spate, îi ceru Vince și ea se supuse imediat.

Îi spuse să ridice piciorul stâng cu genunchiul îndoit, și să-și treacă piciorul drept peste el. Se aplecă deasupra ei, atingându-i ușor picioarele, și apăsă.

— Cum e?

— Foarte bine, șopti Hanna, uitându-se fix în ochii lui, care aveau o nuanță încântătoare de peruzea.

Odată, când Hanna și Mona veniseră pentru prima dată la sală, în clasa a opta - atunci când tocmai își începeau transformarea în fete drăguțe și populare -, Mona se așezase în spatele lui Vince la bar și-și scăpase mărunțișul pe jos, încercând să-i atragă atenția. Când Vince își întorsese ochii albaștri spre ea, simțise că o hipnotizează. „N-am fost în stare să scot o vorbă”, recunoscuse Mona, cât se poate de

precipitat. „Era absolut superb.”

Hanna spera că Mona o vede acum din iadul în care se afla, roasă de gelozie.

— Chiar te dor mușchii de ieri, așa-i? întrebă Vince în șoaptă. Dar e o durere plăcută, știi?

— Și pe mine mă dor, ciripi Dinah, așezată picior peste picior lângă ei.

Avea un decolteu în care puteau vâri liniștit bancnote de un dolar. Și trebuie să fii mândru de mine, Vince. Am prăjit pui și legume aseară pentru cină, așa cum ne-ai stabilit tu mesele.

— Perfect!

Vince păru încântat. *Lingușitoareo*, își zise Hanna.

— De când lucrezi la sală? întrebă Hanna cu voce tare, ca să-i atragă din nou atenția asupra ei.

Vince îi prinse genunchiul în palme.

— De ceva timp, cred. De destul timp ca să te observ. Te-am văzut cum alergi pe bandă. Ești în mare formă. Râse rușinat. Scuză-mă. Sper că n-a sunat ciudat.

— Deloc, spuse repede Hanna. Și întotdeauna ți-ai dorit să fii instructor?

— Da și nu, răspunse Vince. Aș vrea să-mi deschid propriul centru de relaxare. Cu instructori personali, dar și cu o mulțime de servicii pentru corp.

— Sună grozav, exclamă Hanna. Îmi plac centrele de relaxare.

Dinah chicoti în felul acela bine intenționat care suna prietenos, dar Hanna știa că e sarcastică.

— *Oricui* îi plac centrele de relaxare, spuse Dinah.

Hanna ar fi gonit-o aruncând după ea cu greutatea de cinci kilograme proptită în colț. Nu știa că e nepoliticos să tragi cu urechea?

Vince vru să mai spună ceva, dar atunci se deschise ușa sălii și năvăliră ceilalți membri, fiecare purtând tricoul PUNE-ȚI FUNDUL LA TREABĂ! Hanna spera că și le spălaseră de ieri.

— OK, spuse Vince, lăsând piciorul Hannei și mergând țănoș în fața sălii.

Toți se adunară în jurul lui. Hanna se uită peste umăr, verificând să nu pândească nimeni din hol. Se gândi la bănuiala lui Kate de după cina de ieri. Ultimul lucru de care avea nevoie era să ajungă pe internet fotografiile cu ea transpirând și făcând genuflexiuni într-un grup de ratați.

— Astăzi am vrut să vă vorbesc despre nutriție și sănătate corporală, rosti Vince, așezându-se pe jos în poziția lotus. A fi în formă nu înseamnă numai a-ți antrena corpul, ci și a mânca sănătos. A face alegeri sănătoase. A te simți bine în pielea ta. Vreau ca toți să promiteți solemn că veți fi sănătoși și că vă veți simți bine în pielea voastră în această lună de instrucție.

Împărți foi de hârtie pe care scria *Tabăra de*

instrucție militară - Jurământ. Era o listă lungă, fiecare propoziție începea cu *Jur să...* *Jur să mănânc numai alimente curate - fără zahăr prelucrat, fără sirop de porumb bogat în fructoză, fără arome artificiale. Jur să nu beau alcool și să nu fumez.* La sfârșit era loc pentru semnătură.

— Scopul meu este ca, la sfârșitul cursului de fitness, toți să vă simțiți bine în pielea voastră – indiferent ce formă are corpul vostru sau câte kilograme ați slăbit, continuă Vince. Iar un lucru care vă poate ajuta eacesta.

Ridică o sticlă cu apă. Pe eticheta lipită peoparte scria AMINOSPA cu litere cât se poate de mici.

— E cea mai bună apă vitaminizată pe care am văzut-o. Îți dă energie, te scapă de toxine - pe mine cred că mă ajută să mă și concentrez mai intens. Sunt vânzător autorizat, dar vouă vă dau o mostră gratis.

Scoase mai multe sticle de AminoSpa din geantă și aruncă fiecareia câte una.

— Cred că o să vă placă, îi încurajă el. Dacă mai vreți, pot să vă aduc o ladă la un preț excelent.

— Și zici că tu o vinzi? întrebă Dinah, lăsând capul într-o parte și țuguindu-și buzele pline Vince confirmă cu o mișcare a capului.

— E o slujbă grozavă cu jumătate de normă – poți lucra de-acasă. Dacă vă interesează, vă dau material de citit.

Genul acesta de slujbă îi aminti Hannei de o perioadă din clasa a noua, când mama lui Chassey Bledsoe vânduse imitații de cuțite Ginsu mergând din ușă în ușă, laudându-se că lucrează acasă și face *atâția* bani! Chiar o convinsese pe Chassey să aducă niște mostre cu ea la RosewoodDay, ca să facă demonstrații la prânz. Imediat ce conducerea școlii aflate despre Chassey că adusese pe proprietatea școlii o valiză plină de cuțite pusese capăt demonstrațiilor.

Vince însă părea atât de sincer când vorbea de AminoSpa, încât lăsa impresia că el chiar credea că-i va face pe toți mai sănătoși și mai fericiți. Hanna prinse sticla pe care i-o aruncă, deschise capacul și trase o înghițitură zdravănă. De-abia se abținu să n-o scuipe. Avea gust de cocktail Margarita îndoit cu apă.

Vince bătu din palme.

— În regulă. Haideți să începem să transpirăm, vreți? Următoarele două săptămâni vor fi foarte solicitante - vă voi forța limitele. Multe din exerciții vor implica mișcări din box, concursuri și întinderi, cu partener, așa că vă voi grupa pe perechi. Persoana cu care vă grupez va rămâne partenera voastră pe tot parcursul instrucției; veți petrece mult timp împreună. Ea va fi cea care vă va verifica scopurile nutriționale și - sper cu - vă va deveni prieten pe viață.

Spunând acestea, Vince îi aruncă Hannei o privire scurtă și timidă, iar ea simți că i se urcă stomacul în gât. Era un semnal clar: avea s-o grupeze cu el. Deja se și vedea antrenându-se cu el: ei doi boxând, ea lovind, el susținându-o; ei doi alergând pe Marwyn, leneșii ceilalți rămași mult în urmă; ei doi bând *latte* - sau AminoSpa - împreună, după fiecare sesiune, extenuați, dar fericiți. Apoi, când Lucas se va întoarce acasă, îi va dovedi ce bine se simțise în absenta lui.

— Tara, vreau să lucrezi cu Josie. Vince arată spre două femei între două vârste, din spate. Ele își zâmbiră plăcut. Ralph, tu vei fi partener cu Jerome.

Cei doi bărbați cu pieptul lat și picioare strâmbe încuviințară în tăcere.

Vince continuă să grupeze fiecare purtător de tricou roșu cu altul. O ocolea întruna pe Hanna cu privirea, sărind-o. Pentru că o păstra pentru el, bineînțeles.

În cele din urmă, arată cu degetul spre ea și zâmbi.

— Hanna. Tu vei lucra...

Hanna se așteptă să se bată cu pumnul în piept și să spună, triumfător, „cu mine”, așa că, atunci când arată spre cineva din partea opusă a sălii, ea nu înțelese nimic. Crezuse că era singura fără pereche, dar mai rămăsese un membru. Fata stătea cu mâinile în șoldurile pline. Se clătina de pe un picior pe altul,

încălțată cu teniși Vans, în carouri. Miji ochii
prea încărcați de machiaj și-și strâmbă buzele
roșii într-o expresie disprețuitoare.

Era Dinah.

IUBIȚII FALȘI SUNT AȘA DE AMUZANȚI!

Sâmbătă după-amiază, Hanna intră cu viteză în Momma's Sweet Shoppe, fântâna de înghețat nou-nouță, dar astfel făcută încât să pară veche, în mall-ul Devon Crest. Podeaua avea un model de tablă de șah în alb și negru, la teighea erau taburete de crom și piele în stil vechi, și o tablă cu toate felurile de băuturi cu înghețată, băuturi din malț cu lapte, zahăr și înghețată și diversele arome de înghețată ale zilei atârna deasupra aparatelor de *milkshake*. Personalul care servea purta cămăși albe apretate, veste în dungi albe și roșii și pălării de hârtie, iar din combina muzicală răsuna muzică de jazz din anii cincizeci, cântată în stilul trupelor ambulante.

Tatăl ei, Isabel și Kate intrară după ea, plângându-se de vântul și temperatura sub zero grade pe care trebuiseră să le îndure în parcare.

— Mai spune-mi o dată de ce cumpărăm înghețată chiar acum, spuse Hanna, clănțănind și acum din dinți.

Domnul Marin își scoase fularul roșu din jurul gâtului.

— Pentru că asta făceau Kate și mama ei

după fiecare spectacol cu *Spărgătorul de nuci* în care dansa Kate. Nu-i așa, doamnelor? Așa-i, răspunse Isabel mândră, bătând-o pe Kate pe umăr. Întotdeauna două porții de înghețată cu mentă pentru mica mea Clara.

Hanna își înăbuși un geamăt. Era aceeași propoziție siropoasă pe care Isabel o rostise toată ziua, de la călătoria la Philly, ca să vadă un matineu cu *Spărgătorul de nuci* la Academia de Muzică, până la chemarea la rampă de la sfârșitul baletului și la vânătoarea îndelungată după un loc de parcare la mall. Kate era micuța ei Clara, cel mai important rol de copil din *Spărgătorul de nuci*, rol în care ea dansase patru ani la rând, alături de trupa de balet din Annapolis, iar de atunci era baletul ei preferat. Sincer vorbind, Hanna nu pricepea de ce era așa de apreciat baletul ăla - casa unei fete bogate e infestată cu șoareci; batoane de ciocolată, fulgi de zăpadă și niște ruși ciudați nu-i dau pace să doarmă; pe urmă ea și Regele Șoarecilor, îmbrăcat cu o vestă foarte urâtă, dispar într-un stup de albine uriaș. O excursie cam lungă și nasoală.

— Pun pariu că și acum ești o balerină uimitoare. Isabel scoase un fir de păr din ochiul lui Kate. Ar trebui s-o vezi dansând, Tom. E ușa de grațioasă!

— Poate ar trebui să mai iei niște ore, sugeră domnul Marin. Cred că ți-ai reintra imediat în

mână.

— Ești prea amabil. Kate își răsuci brățara David Yurman în jurul încheieturii. Dar mi-am pierdut de mult antrenamentul.

Nu mai vrei, pentru că n-ai mai fi cea mai bună din clasă, își zise Hanna cu amărăciune, amintindu-și prima și unica ei experiență cu baletul. Ea și Ali merseseră la balet la YMCA și, când toate executaseră *grand jete* de-a latul sălii, Ali se prăpădise de râs, spunând că Hanna arăta exact ca un hipopotam cu fustiță.

Acum, Hanna oftă. După ce noua familie îi aruncase un os de Hanukka, cu câteva seri în urmă, în scurtă vreme, totul revenise la normal. Se reluase aiureala cu Cele Douăsprezece Zile de Crăciun, deși Hanna reușise să iasă des din casă și să meargă la cursul de fitness. Trebuia să mintă într-una când spunea unde se duce, dar până acum tatăl ei nu-i dăduse bătăi de cap - probabil pentru că oricum nu-și dorea s-o vadă prin preajmă Hanna încercase să facă o glumă despre Buni Marin și Morty, papagalul african cenușiu vulgar, în pauza baletului astăzi, dar Kate se băgase peste ea, spunându-i tatălui ei că *Spărgătorul de nuci* al lui Ceaikovski se baza pe povestea veche a unui copil. Tatăl ei dăduse din cap ca și când ar fi fost cea mai interesantă poveste din lume. Între timp, deși Hanna verifica obsedată pagina de Facebook a lui Lucas, el nu-i trimisese nici o vorbuliță. O

tenta ideea să dea telefon la stațiunea unde era el și să-i tragă o săpuneală că o ignora.

Stând la coadă pentru înghețată, Isabel începu iar să depene o amintire cu Kate-a-fosta-ș-a-o-balerină-frumoasă. Brusc, Hanna se sătură până peste cap de vorbăria despre *Spărgătorul de nuci*.

— Trebuie să merg la toaletă, întrerupse ea discuția, ieșind din rând.

Luăți-mi o sticlă cu apă, adăugă, amintindu-și de jurământul făcut la cursul de fitness.

— Noi ne luăm scoicile cu înghețată și mergem să ne plimbăm prin mall, strigă tatăl ei după ea. Caută-ne la Sharper Image, bine?

— Îhî, răspunse Hanna indiferent, șerpuind printre măsuțe și plase de cumpărături uriașe de la Saks, Build-A-Bear și Apple Store.

Simțea o gheară în piept, ca și când i-ar fi venit să plângă. Tatăl ei se dăduse peste cap pentru ea cu câteva zile înainte, retrăind vremuri vechi, râzând și glumind cu ea ca altădată. Dar acum, toate astea țineau deja de trecut. Oare nu băgase de seamă cât de mult îi apreciasse ea eforturile?

— Hanna! auzi o voce și ea se întoarse.

La măsuța din colț, cu un bol mic de înghețată și o sticlă de AminoSpa în față, stătea Vince de la Body Tonic. În prima clipă, nu-i recunoscuse. Purta blugi, un pulover și bocanci grei, maro-închis.

— Salut, spuse Hanna, ștergându-se instinctiv pe față, ca să fie sigură că nu-i mai curgeau lacrimi pe obraji. Ce faci aici?

— Cumpărături.

Vince zâmbi.

— Și mănânci înghețată.

Hanna se uită la bolul aproape gol, ridicând din sprânceană.

Vince ridică mâinile în semn că se predă.

— M-ai prins. La mine, călcâiul lui Ahile e aroma de nuci. Locul ăsta o să fie moartea mea.

Îi făcu semn Hannei să ia loc.

— Nu mi-am imaginat că *tu* ai avea o slăbiciune culinară, spuse Hanna, așezându-se vizavi de el. Arată spre grămada de plase de pe scaunul de lângă el. Ai luat tot de pe listă?

Vince încuviință.

— În plasa de la Toys 'R' Us e un cadou pentru un copil de la adăpostul celor fără casă. Iar restul sunt pentru familia mea. Cei de-acolo sunt ai tăi?

Arată spre Isabel, Kate și tatăl Hannei. Ea făcu o grimasă.

— Aceia sunt tatăl meu, mama mea vitregă și... Kate.

Ar fi preferat să moară decât să o includă pe Kate în *familia* ei. Se uită din nou la plasa de la Toys 'R' Us de pe scaun.

— Frumos din partea ta să iei un cadou pentru cineva de la adăpost. E cel din

Yarmouth?

Își aminti că Spencer lucrase ca voluntară acolo în clasa a șaptea, pentru că dădea bine pe formularul pentru liceu. Numai Spencer se gândea la liceu încă din gimnaziu.

Vince sorbi însetat din sticla lui de AminoSpa.

— Fac asta în fiecare an. Câțiva colegi de la Body Tonic și cu mine mergem luni acolo să împachetăm cadourile donate de toată lumea. E o experiență plină de satisfacții.

— Foarte frumos din partea voastră.

Vince era un fel de Brad Pitt plecat în cruciada de după uraganul Katrina.

Domnul Marin termină de plătit. Ieși afară, urmat de Isabel și Kate. Tocmai atunci, un bărbat costumat în Moș Crăciun trecu pe-acolo fără să se grăbească. Aruncă un ochi în magazinul de înghețată și-i trimise Hannei un zâmbet lasciv. Ea îl prinse de mână pe Vince.

— Repede. Prefă-te că ești prietenul meu.

— Poftim?

Vince rămase fără grai.

— Numai până trece Moș Crăciun.

Își apropie foarte puțin capul de vitrină. Moș Crăciun era tot acolo. Hanna nu și dădea seama unde se uită, din cauza ochelarilor de soare, dar avea ea o bănuială.

— S-a dat la mine acum două zile, mi-acerutsă mă așez la el în poală.

Nu vreau să creadă că sunt disponibilă.

Vince chicoti și o prinse de mână. Palmele li se potriveau perfect și Hanna se simți dintr-odată calmă și fericită.

— Bine, prefă-te că am spus ceva amuzant, propuse Vince.

— Ha, ha! râse Hanna, lăsându-și capul pe spate. Ce drăguț ești!

Se întinse și-l atinse pe vârful nasului.

— Nu, *tu* ești drăguță, spuse Vince, atingând-o și el pe vârful nasului.

Hanna ar fi vrut ca gestul lui să fie unul autentic, nu doar să se prefacă. Se mai tachinara câteva secunde, până când Moș Crăiun ridică din umeri și se îndepărtă cu pași leneși.

— *Mulțumesc*, răsufală Hanna ușurată.

— N-ai de ce, spuse Vince. Știi, am o prietenă care lucrează aici la Gap și mi-a spus ceva: cum că acest Moș Crăciun ar fi un adevărat fustangiu. E deja o problemă mare pentru mall. Dar nu mă miră deloc că s-a legat de tine.

Hanna simți cum se înroșește la față. Își mușcă buza de jos și coborî ochii, pretinzând că e fascinată de mozaicul de pe suprafața mesei. Asta însemna că Vince o considera drăguță?

Aparatul de *milkshake* bâzâi în spatele tejghelei. O fetiță lovea cu lingura în vasul gol. În cele din urmă, Vince tuși stânjenit.

— Mă bucur că te-ai hotărât să rămâi la cursul meu. Te descurci foarte

bine.

Hanna zâmbi.

— Și eu mă bucur. Deși sunt destul de mirată
că m-ai pus să lucrez cu

Dinah.

Vince se încruntă.

— Credeam că voi două vă potriviți perfect.

Hanna se abținu să nu pufnească. Ieri-dimineață, în timp ce Dinah îi fixa picioarele când făcea ridicări de trunchi, îi șoptise. „Ți se vede tot pe sub pantalonii scurți, așa, ca să știi și tu.” Iar Hanna îi replicase că rujul ăla închis o făcea să semene cu un cadavru.

Apoi, la întinderile cu partener, Dinah i se plânse lui Vince că Hanna nu-i făcea întinderile corect, reușind, până la urmă, să-l facă pe el să-i întindă mușchii. Iar la sesiunea de seară, Vince propusese un concurs de genuflexiuni, câștigătorul urmând să primească un premiu special. Hotărâtă să câștige, Hanna făcuse genuflexiuni până când simțise că i se topesc mușchii și i se scurg. Unul câte unul, ceilalți membri căzură la pământ, gemând. Singura care nu cedase, chiar lângă Hanna, era Dinah. Jos, sus, jos, sus. Inspira, expiră, inspiră, expiră.

— Uimitor, fetelor! strigase Vince. Nu vă lăsați!

Până la urmă, Hanna începuse să nu mai vadă bine. Se prăbuși grămadă și Dinah scoase

un strigăt de bucurie. Premiul ei fusese o sticlă de AminoSpa - *ha, ha!* Dar se uitase la Hanna, își linsese degetul, și-l lipise de fund și scosese un sfârâit.

— Voi două sunteți tinere și nerăbdătoare, îi explică Vince. Mai mult, cred că tu o inspire foarte mult pe Dinah. Nu sunt sigur că ea a mai luat fitnessul în serios înainte, pe când tu arăți ca și când te îngrijești de tine de ani buni. Cred că o poți ajuta să-și atingă scopurile.

Hanna se învioră. *Asta* avea sens. Nu se gândise niciodată la ea ca la o sursă de inspirație pentru cineva care face fitness, dar poate că era. Ar putea fi exact ca Jillian Michaels sau ca bărbatul acela bine clădit, cu păr lung, de pe DVD-urile cu yoga ale mamei sale, să se poarte dur cu Dinah, spre binele ei, și s-o încurajeze întruna.

— Mă bucur că pot fi de folos, spuse ea, împletindu-și mâinile pe masă.

Dacă vreodată vrei să ne întâlnim și să stăm de vorbă despre cum aș putea eu să fiu... o sursă de inspirație *mai* convingătoare, te ascult cu plăcere.

Vince încuviință din cap cu un aer meditativ.

— Sigur. Ar fi grozav.

— Și odată aș vrea să aflu mai multe despre AminoSpa, adăugă Hanna, arătând spre sticla lui aproape goală.

Asta aduse o scânteie în ochii lui Vince.

— Absolut. Pot să ți-o descriu de la cap la coadă.

Apoi Vince spuse că trebuie să plece. Se ridicară amândoi și-și luară la revedere, iar Hanna plecă de lângă el cu pași sălțați, sperând că se va uita bine la fesele ei deja mai ferme. Îi bătea inima să-i spargă pieptul, îi ardeau obraji și se simțea frumoasă, radioasă și dorită.

Dar, când ieși din magazin, ochii îi căzură pe un obiect atârnat afară, pe un geam, DESCHIDEM ÎN CURÂND — scria pe o placă mare din fața unui magazin de vizavi. RIVEGAUCHE.

Ostrăbătu un fior de vină. Rive Gauche era restaurantul din mall-ul King James la care ea și Mona mergeau cu sfințenie - și locul în care lucra Lucas. De fapt, acolo se întâlniseră - Lucas fugise după Hanna când Mona o lăsase pe ea să plătească. Se împrieteniseră și începuseră să iasă împreună.

Poate că era greșit să pretindă că se ține de mână cu un așa-zis prieten, când ea avea un prieten *adevărat*, chiar dacă era plecat în vacanță la celălalt capăt al continentului. Dacă Brooke era o tipă respingătoare obsedată de bronzat nu însemna că Lucas avea să-i cadă în plasă. Poate că avea o scuză că nu-i scrisese încă. Poate că familia Beattie fusese răpită de mafioții mexicani ai drogurilor și-i luaseră iPhone-ul. Văzuse treaba asta odată, în

documentarul *Prizonier în junglă*.

Își scoase telefonul ca să verifice știrile despre Yucatan, dar, până să se încarce site-ul CNN-ului, pe ecran apăru o alertă, Lucas Beattie era „prins” într-o nouă fotografie, se spunea. Hannei îi veni inima la loc. Deci Lucas *trăia!*

Făcu clic pe link și browserul deschise pagina ei de Facebook. Fotografia lui Lucas era chiar deasupra fluxului de știri; o postase Brooke. Nu era niciun text, doar fotografia lui cu Brooke stând pe o plajă albă superba, îmbrățișați. Trupurile lor erau lipite unul de altul. Pielea ei atingând-o pe a lui. Zâmbetul lui Lucas umplea tot cadrul.

Hannei i se păru că stătuse ore întregi cu ochii la fotografie. Era mai rău decât cea mai gravă durere de cap pe care i-o provocase vreodată excesul de înghețată. Într-un târziu, ieși de pe Facebook și se uită în căsuța poștală dacă nu avea vreun e-mail de la Lucas, dar nu primise niciunul. Nici pe Twitter n-o căutase și - Doamne ferește! - nici nu sunase. Mesajul fotografiei era cât se poate de limpede. Lucas uitase de ea, schimbând-o cu Puke-a-tan.

Asta nu putea însemna decât un singur lucru. Hanna îl va schimba, și ea, pe Lucas cu Vince.

ȘI CU ASTA, BASTA!

Luni, după terminarea orelor, Hanna opri într-o parcare mică din fața unei clădiri scunde, vizavi de stația SEPTA din Yarmouth. ADĂPOSTUL YARMOUTH, scria pe turna de deasupra ușii cu litere albastre șterse. O ghirlandă de plastic atârna jalnic la o fereastră și cineva înșirase câteva luminițe de Crăciun în jurul uneia din tufele pipernicite de pe aleea din față.

— Ești sigură că aici ai făcut muncă voluntară? întrebă Hanna la telefon?

Arată ca și când s-ar prăbuși în clipa următoare.

— Sunt convinsă, îi spuse Spencer Hastings. Bravo ție, Han, că te-ai oferit voluntară.

— Păi, da, cine știe, poate că suferința îndurată din cauza lui A. m-a transformat într-un om mai bun, murmură Hanna înainte de a închide.

La drept vorbind, nu A. o încurajase să vină azi la adăpost, ci gândul că un instructor trăsnit avea să apară pe-acolo.

O copleșise ideea că Îl-Fac-Pe-Vince-Să-Mă-Vrea. Refuzase să se mai gândească la Lucas și

Puke-a-tan de sâmbăta trecută, când le văzuse poza pe Facebook. Evident, nici nu se mai uitase pe Facebook de atunci, pentru că nu voia să vadă alte postări cu Lucas și Brooke giugiulindu-se pe plajă. Dar, dacă era părăsită, după vacanța de iarnă avea să se întoarcă la școală cu un trup sexy nou și un iubit mai în vârstă ca ea.

Îndreptându-și umerii, parcurse aleea din față și răsuci butonul ușii. Adăpostul mirosea a lemn vechi, ușor umed, și a transpirație. Primul lucru pe care îl văzu era un birou neocupat, apoi un pom de Crăciun rotativ în miniatură, pe podea. În depărtare, se auzeau zgomote de hârtie îndoită, foarfeci tăind și râsete.

— Bună! strigă Hanna.

O femeie cu mutra ca o plăcintă, într-un pulover imprimat cu un ren, apăru pe o ușii pe care scria BAIE și zâmbi.

— Bună și ție! Tu ești...

— Hanna. Arată cu degetul în direcția din care se auzea zgomot de hârtie împăturită. Am venit pentru împachetatul cadourilor.

— Minunat! Ai sosit exact la timp - avem munți de cadouri anul ăsta, așa că avem nevoie de-un munte de ajutor. Eu sunt Bette.

Femeia o conduse pe Hanna pe un coridor lung, luminat de panouri fluorescente urâte, într-o cameră mare, plină de mese, cu o bucatărie în spate. Cadourile erau adunate în

grămezi pe podea și peste tot zăceau împrăștiate suluri de hârtie de împachetat, fundițe, panglici și etichete. La un radio portabil cânta *Rockin' Around the Christmas Tree*, iar un grup de oameni înveleau cadouri și beau ceva ce mirosea a ciocolată caldă din pahare de plastic.

— Ia câte un cadou și împachetează-l, spuse Bette, apoi se întoarse cu un mers clătinat la biroul din față.

Hanna studie mulțimea de oameni. Cei mai mulți arătau ca niște studenți la Hollis, în blugi rupți, cizme de piele întoarsă cu blană și scurte Patagonia. Vince nu se vedea nicăieri. *Aici* făcea el muncă voluntară, da? Atunci se deschise o ușă pe partea stângă și-i zări părul negru, umerii lați și zâmbetul strălucitor. *Ura!*

Hanna îl salută fluturând din mână, dar Vince păru distras, zâmbea cuiva din partea cealaltă a camerei. O fată stătea pe o masă și decora un cadou împachetat cu o fundă lucioasă. Vince merse la ea, îi adresă câteva cuvinte și începură amândoi să râdă. Pe urmă el plecă din nou, dispărând într-una din camerele din spate. Hanna rămase cu privirea pironită pe față. Când îi recunoscua claiă de păr negru, răsufală cu un șuierat.

Era *Dinah*.

Hanna merse furioasă la ea și o bătu pe umăr.

— Ce cauți *tu* aici?

Dinah se răsuci și-i pieri zâmbetul. Își

încrucișă brațele la piept.

— Vince a pomenit de împachetatul cadourilor pentru cei fără casă, acum câteva zile. Mi-am zis că e o idee tare drăguță, așa că m-am înscris și eu.

Hanna își miji ochii.

— Chiar crezi că te va alege pe tine?

— Știu că mă va alege, pufni Dinah cu dispreț.

Apoi o studie pe Hanna de sus până jos într-un fel care-o făcu să se simtă stingheră, își schimbase uniforma de la Rosewood Day cu o pereche de blugi strâmți de la Madewell - mărimea patru, mulțumesc foarte mult - pe care-i asortase cu o bluză de mătase largă, închisă la gât, și o pereche de bocăncei moi de velur. Dinah, pe de altă parte, purta o rochie de casă largă în talie și o pereche de pantofi negri cu baretă. Singurul accesoriu salvator era geanta mică matlasată, de la Chanel, care se afla lângă ea pe masă. Semăna perfect cu poșetele starletelor din *US Weekly* și *InStyle*. A ei, bineînțeles, era o imitație, nu?

Vince se întoarce cu un braț de cadouri neîmpachetate. Când o văzu pe Hanna, îi căzu fața.

— Salut! exclamă el, zâmbindu-i larg. Ce mult mă bucur să te văd aici!

Ha, se bucură Hanna în gând. Probabil că lui Dinah nu-i spusese tot așa.

— Am vrut să dau o mână de ajutor, spuse ea, încercând să pară modestă.

— Voi, fetelor, sunteți grozave. Vince îi întinse Hannei un sul de hârtie și o foarfecă. Mă bucur foarte mult că v-ați hotărât să veniți amândouă. E o alinare pentru suflet să faci așa ceva, știți?

— În mod sigur, se ambală Dinah, coborându-și genele lungi. Eu susțin voluntariatul. Școala mea îl încurajează.

— La școala mea, voluntariatul e *obligatoriu*, spuse Hanna. Tu la ce școală mergi, Dinah?

Mai mult ca sigur că-i va spune Rosewood Public sau vreo școală Quaker, unde toți elevii erau obligați să lucreze la ferma din campus.

— Larchmont Academy, răspunse Dinah cuafectare. E în Haverford.

— Știu unde e, se rățoi Hanna, încercând să-și ascundă șocul.

Înainte de a se împrieteni cu Ali în clasa a șasea, o implorase pe mama ei s-o mute la Larchmont Academy. Nu numai că toate celebritățile care crescuseră în Main Line învățaseră acolo, dar școala oferea și cursuri de istoria croitoriei și le dădea voie elevilor din ultimul an să meargă în practică la New York și Washington, D.C.

Dacă Dinah ar fi fost oricine altcineva, Hannei i-ar fi plăcut foarte mult să-i pună întrebări despre Larchmont. Putea oricând să se mute acolo în ultimul an, dacă ar fi fost prea

supărător să meargă la aceeași școală cu Kate. Dar nu voia să-i dea satisfacție lui Dinah.

— Larchmont Academy ne sponsorizează să lucrăm voluntari în cele mai neobișnuite locuri, îi spuse Dinah lui Vince, tăind o fâșie lungă de ambalaj. Anul trecut m-am dus în excursie în Somalia, ca să lucrez într-un spital. De fapt, era un cort în aer liber. Cu un an înainte, am reconstruit case dărâmate de cutremurul din Haiti.

— Incredibil, exclamă Vince, rupând o bucată de bandă adezivă.

Hanna deschise gura, vrând să se laude cu munca ei voluntară în cele mai grozave locuri, dar nu-i veni în minte niciunul. Aruncă o privire spre Vince, care strălucea uitându-se la Dinah, de parcă fata tocmai ar fi inventat penicilina.

Hanna reveni la cadoul ei, un set mare de Lego spațial, și lipi ambalajul pe partea laterală a cutiei, jurând să fie cel mai priceput ambalator de cadouri din toate timpurile. Ceilalți voluntari se opreau lângă ele din când în când, ca să ia banda adezivă sau să lase un ghem de fundă colorată, și schimbau iute o vorbă cu Vince. Hanna recunoscuse două fete de la Body Tonic - una din ele, Yolanda, era instructoarea de Pilates, cealaltă lucra ca salvamar. Peste jumătate de oră, Dinah coborî de pe masă și se scuză că merge la baie. Hanna profită de șansă.

— Câte mii de greutate a trebuit să ridici ca să scapi de kaloriile din înghețata cu aromă de nuci de zilele trecute? îl tachină ea pe Vince, apropiindu-se de el. Vince ridică ochii.

— Sst! Aruncă priviri furișe spre instructorii de la Body Tonic. Dacă află că sunt dependent de înghețată, o să-mi scoată ochii toată ziua cu asta.

Hanna chicoti.

— Și ce primesc ca să nu le spun?

Vince flirtă, ridicând o sprânceană.

— Hmm... Păi, tu ce-ai vrea?

Așa mai merge. Hanna își drese glasul și se mută mai aproape de el pe masă, atingându-i talia cu coapsa.

— Hai să bem o cafea o dată. Să vorbim despre... știi tu. Fitness. Moși Crăciun libidinoși.

Vince râse.

— Sună excelent.

— Perfect. Ce zici de miercuri?

Lumina din ochii lui se stinse.

— Ăăă... nu pot miercuri, răspunse el, evitând s-o privească în ochi.

Hanna nu apucă să-i propună o altă zi, că Bette îl strigă să meargă s-o ajute cu o donație grea. În timp ce Vince se îndepărta, Hanna căuta răspunsuri în minte. Greșise cu ceva? Spusese ceva nepotrivit? Auzi un scurt răs zgomotos venind din întuneric. Se răsuci, convinsă că era Dinah, dar nu văzu nici urmă

de Dinah.

— *Hm!*

Hanna ridică ochii și o văzu pe Yolanda, instructoroa de Pilates, uitându-se la ea de la masa vecină.

— N-am vrut să trag cu urechea, dar v-am auzit vorbind, spuse ea cu voce scăzută. Nu te supăra pe el. Vince e întotdeauna ocupat miercurea seara.

Hanna clipi spre ea.

— Unde se duce?

Îi veniră în minte răspunsuri scârboase.

— Merge la întâlnirea Dependenților Anonimi de Sex. Se întâlnește cu mai mulți tipi să joace EverQuest. Are întâlnire cu iubita comandată prin poștă, o babă de cincizeci de ani cu sânii plini de silicon.

Yolanda lăsă deoparte cadoul pe care îl împacheta și veni mai aproape de Hanna.

— Merge la colindat cu cei de la biserica lui în fiecare miercuri seara.

Merg din ușă în ușă prin Hollis, cântând cântece religioase, vorbind despre Biblie, treburi de-astea. Nu prea e genul de lucruri despre care să-i placă să discute cu fetele.

— Oh, făcu Hanna calm.

Colindatul cu cei de la biserică nu sună chiar *atât* de rău.

— Nu face decât să caute o fată catolică de treabă drept parteneră.

Yolanda aruncă o privire maternă în direcția lui Vince. El stătea la povești cu Bette și arăta spre sticla lui de AminoSpa.

Hanna încuviință în tăcere, simțind că se bine-dispune. Ea ar fi putut să fie fata catolică de treabă pe care o căuta Vince - ei, fata evreică de treabă, dar care era diferența? Venise vremea să-și încâlzească vocea: miercurea viitoare va merge la colindat. Și, măcar o dată, Dinah nu va fi acolo ca să-i strice cheful.

EA ASCUNDEA CEVA

Miercuri după-amiază, după școală, Hanna intră țanțoș pe ușa dublă de la Devon Crest, trecu iute ca vântul pe lângă Otter și malefica Lauren și urcă la etajul magazinului Saks. Dacă în acea seară, când mergea la colindat, era șansa ei de a se apropia de Vince sau de a se despărți de el, atunci îi trebuia o ținută perfectă ca să-l câștige. Ceva sobru, dar drăguț, cum ar fi o haină de lână Diane von Furstenberg, cu talia mai îngustă decât umerii. Sau poate una din jachetele acelea cu blană la glugă și la manșete. Ceva care transmitea ideea de sfințenie, nu de desfrânare.

O, mic oraș al Betleemului, fredonă încet Hanna odată cu tonomatul, peste difuzoare. Cu o seară înainte, scosese CD-urile eu muzică religioasă ale lui Isabel și învățase cuvintele, inclusiv versurile de la *Bucurie pentru întreaga lume*, versiunea latină a colindei *O, veniți toți credincioșii și O, brad frumos* - de ce începeau colindele de Crăciun cu *O?* - în germană. Memorase, suplimentar, *Bucură-te, Marie* și rugăciunile catolice ale actului de căință, dar se oprise înainte de a comanda un rozariu pe Amazon. Cu o seară înainte, la un moment dat,

Isabel stătuse în fața camerei Hannei, ridicând din sprâncene la colindele care se auzeau din combina ei.

— Vai! spusese ea, ducând mâna la piept. Ce frumos că te-a cuprins spiritul Crăciunului, Hanna!

Un miros proaspăt de Chanel No 5 îi pătrunse Hannei în nări când intră în magazin. O vânzătoare de la MAC o salută și, după ce-i răspunse fluturând nepăsător din mână și trecu în revistă noile nuanțe ale fardurilor de ochi, Hanna o luă încet spre raionul de confecții. Manechine îmbrăcate în fuste și pulovere de cașmir erau așezate lângă mesele cu tricouri împăturite, din bumbacul cel mai fin posibil. Mirosea a Gucci Envy, iar când Hanna aruncă o privire în oglindă, nu se putu abține să nu constate că fundul îi părea mai mic, iar brațele nu-i mai erau atât de pufoase. Faptul că mergea la fitness dimineța și seara făcea miracole. Până și Vince remarcase ce bine arăta în dimineța asta - dar tot așa îi spusese și lui Inez, care avea umeri de rugbist, și lui Richard, a cărui burtă se revărsa peste pantalonii scurți.

Îi căzură ochii pe o rochie petrecută de la Elizabeth and James, atârnată pe un umerăș. Inspiră adânc, deja văzându-se în ea - era ținuta perfectă pentru colindat. Singura rămasă pe umerăș era mărimea patru, dar era sigură că-i venea bine. Porni spre ea, dar o siluetă păși în

fața ei și i-o luă înainte.

— Hei! țipă Hanna. Aveam de gând s-o iau eu!

— Scuze, rosti o voce familiară, apoi silueta se întoarse. *Hanna?*

— Dinah, mârâi Hanna, cercetând-o pe bruneta îmbrăcată cu o haină urâtă de lână albă, în stilul anilor cincizeci, și fustă cloș și cărând o imitație de geantă Chanel matlasată.

Dinah parcă era un nou A. pentru Hanna.

Privirea celei din urmă căzu pe rochia din mâinile lui Dinah.

— Asta nu-i mărimea ta, îi spuse, incapabilă să-și rețină disprețul din voce. Și nici stilul tău.

Dinah strânse rochia la piept.

— De unde știi tu care-i stilul meu? Și sunt mai mică decât par, Hanna.

Nu toate avem fund și sâni plați.

Dar nici nu avem toate talia groasă, vru Hanna să riposteze. Arătă spre rochie.

— Unde aveai de gând s-o porți?

— Undeva, răspunse Dinah secretoasă și inima Hannei începu să bată nebunește.

Avea întâlnire cu Vince? Făceau altă activitate voluntară împreună?

— Dar tu de unde ai aflat de Elizabeth and James? vru să știe Hanna.

Dinah pufni exasperată pe nas.

— Mătușa mea lucrează la revista *Bazaar* în New York. M-am dus la parada Elizabeth and James în Săptămâna Modei de anul trecut.

— *Serios?* întrebă cealaltă pe un ton plângăreț, înainte de a se putea opri.

Murea de nerăbdare să meargă la o paradă a modei Seventh on Sixth, chiar și a designerilor minori - la naiba, chiar și a celor care câștigaseră concursul de croitorie de lux televizat *Project Runway*. Și trebuie să fie minunat să ai o mătușă care lucrează la *Bazaar*.

Hanna oscila, gândindu-se să-i lase rochia lui Dinah, dar apoi își aminti cum îi zâmbise Vince de la masă în magazinul de înghețată.

— Eu am văzut rochia prima, spuse și se întinse după ea.

— Dar eu am atins-o prima. Dinah strânse rochia la piept. Pe mine o să arate mai bine, oricum.

— În niciun caz n-o să arate mai bine pe tine. Hanna întinse mâinile. Ai sânii prea mari.

— Iar tu ai un corp prea drept, de sus până jos. Dinah ridică umerășul deasupra capului Hannei, ca să nu poată ajunge la el. Hanna vru să i-l smulgă.

— O să arăți jalnic în ea.

— *Tu o să te plictisești de ea într-o săptămână.* Dinah ascunse rochia la spate. Îmi dau seama că ești o nesuferită năzuroasă.

— Nu sunt năzuroasă! țipă Hanna. *Tu ești o plângăcioasă!* Și ai un tatuaj hidos! N-o să se potrivească deloc!

Fetele își aruncară săgeți din priviri.

— Dă-mi-o! Hanna făcu un salt și întinse brațul în spatele lui Dinah. Nu e potrivită pentru tine, pricepi?

Dinah se dădu la o parte din calea ei. Hanna pufăi și sări iar la ea, smulgându-i rochia din mâini.

— Ha! jubilă ea, fluturând-o deasupra capului ca pe-un steag și fugind spre cabina de probă.

Două cliente ridicară ochii, mirate. O vânzătoare se opri la teighea, cu gura căscată de uimire.

— Vino înapoi! chițai Dinah, fugind după Hanna.

Dar ea șerpui printre suporturile cu haine, având chiar în față intrarea în cabina de probă. Dintr-odată simți două brațe grele cum o apucă de talie și-o trântesc pe jos.

Dinah căzu peste ea și, preț de o clipă, Hanna se pomeni cu nasul turtit în tatuajul de pe brațul ei și simți că-i trage rochia din mână.

— Cum îndrăznești? bolborosi ea. Dă-te naibii jos de pe mine!

Spre marea ei mirare, Dinah se rostogoli de pe ea și rochia rămase tot la Hanna, în siguranță. Nici măcar nu se uita la ea, ci se holba la ceva din cabina de probă.

— Sst! șopti Dinah.

Hanna își încordă auzul, de teamă că va auzi chicotitul acela ascuțit și straniu care-o bântuia

în ultima vreme. Dar nu asta auzi, ci un plescăit sonor venind dintr-o cabină de probă.

— Ce-i asta? întrebă ea, ridicându-se ușor în picioare.

Se apropie în liniște de cabină. Nu era nimeni înăuntru, dar cineva făcea zgomot în toaletă. Două perechi de încălțări se ghiceau pe sub ușă, prima, niște cizme negre, a doua, niște pantofi cu toc alb cu negru, de fițe, care-i păreau Hannei cunoscuți.

Schimbă priviri pline de subînțeles cu Dinah. Mișcând ușor din cap, aceasta o îndemnă să se apropie de cabină. Hanna înaintă câțiva pași în vârful picioarelor. Pantofii și cizmele din cabină fășăiră. Plescăiturile crescură în intensitate.

Brusc, ușa se deschise și două persoane apărură pe coridor. Hanna se lipi de perete, trăgând-o pe Dinah lângă ea. Pe jos, reflectat într-o oglindă cu trei laturi, era un tip în costum roșu de Moș Crăciun, cu căciulă de Moș Crăciun, barbă de Moș Crăciun și cizme negre lucioase.

— Ești așa de mișto, rosti el pe un tondezgustător.

Săruta gâtul unei fete slăbănoage, iar fata era cu mâinile în barba lui. Hanna rămase cu ochii la ea. Părul ei castaniu era strâns în coc în vârful capului, nu avea fund deloc, iar pe încheietura subțire, ca de balerină, avea o brățară de argint foarte cunoscută, marca David

Yurman.

Era Kate.

Hanna își scoase rapid telefonul, aflat la îndemână în buzunarul din față al genții, și făcu o poză. Apoi ea și Dinah o șterseră în fugă din cabină. Cu respirația tăiată, se prăbușiră pe o masă cu blugi și se holbară una la alta într-o liniște apăsătoare. Izbucniră în hohote de râs exact în același moment.

SUFLETE-PERECHE

Peste câteva ore, Hanna stătea pe un taburet rupt, la Snooker's, un bar studentesc din Hollis. Pe pereți erau atârinate tricouri, în spatele tejghelei erau niște lămpi verzi urâte și mirosea a mozzarella prăjită și bere stătută. Din tonomat se auzea o piesă veche de-a lui Bruce Springsteen. Sala era plină ochi de studenți.

— Tu cu cine te-ai cupla? Cu Preiau-Firma-Lui-Tata-Peste-Cinci-Ani sau cu Singurul-Lucru-Interesant-La-Mine-E-Că-Sunt-Irlandez?

Arătă spre doi studenți cu halbe de bere, dintr-un colț. Primul purta o cămașă tipică de student la o facultate scumpă și avea o expresie îngâmfată, pe care o putea afișa numai cineva care are bani în bancă de la tata. Al doilea era palid și roșcat, purta un tricou inscripționat cu DUBLIN și bea - bineînțeles - Guinness.

— Cu niciunul. Dinah duse la gură măslina din martini. Uite cu ce tipe umblă! Aia-i o geantă *Burberry*? E *veche* din 2001!

— Zice tipa cu fuste cloș, o tachină Hanna, împungând-o cu degetul în braț.

Dinah se prefăcu jignită.

— Fustele cloș sunt *retro*, zise ea, arogantă.

— Te iert, rosti Hanna. La urma urmei, tu ai o geantă superbă. Arată spre geanta matlasată Chanel de pe taburet.

Reieșise că *nu* era imitație - mătușa lui Dinah, care lucra la *Bazaar*, o pusese în fruntea listei de așteptare și-i făcuse rost de una de la magazinul central al firmei din New York.

Barmanul aduse încă un martini pentru Dinah și o vodcă aromată cu merișor pentru Hanna. Fetele ciocniră. O senzație caldă de fericire o străbătu pe Hanna când sorbi prima dată din vodcă și simți gustul de merișor. După ce ea și Dinah o șterseră de lângă Kate și Moș Crăciun din cabina de probă, lăsară rochia Elizabeth and James pe o masă la întâmplare, făcură pace și hotărâră să meargă în barurile studentești. Dinah își lăsase mașina la mall și, pe drum, în Prius-ul Hannei, pălăvrăgîră despre modă, cosmetice, celebrități și buticurile suburbane preferate - subiectele favorite ale Hannei. Discuția cursese natural, de parcă ar fi fost prietene dintotdeauna.

Dar când se apropiaseră de Snooker's, Hanna începu să se teamă. Nu avea o carte de identitate falsă și, după ce fusese prinsă furând din magazin toamna trecută, nu mai voia să aibă de-a face cu polițiștii. Dinah o strânsese de mână, spunându-i:

— Lasă totul în seama mea.

Mersese cu pași încrezători la gorila de la ușă,

care avea păr tuns foarte scurt și un lanț greu de aur la gât, și-i spusese:

— Salut, Jake! Mă mai ții minte?

Gorila îi zâmbise admirativ, dar le ceruactele fetelor. Dinah se bosumflă.

— Hai, Jakie-răule. Nu fi așa!

Își plimbă degetele în sus și-n jos pe brațul bărbatului. Până la urmă, el ridică din umeri și le deschise ușa. Înăuntru, Hanna ridică degetul mare spre Dinah într-un gest care-i zicea „ești tare”. Exact așa ar fi făcut și Ali.

Dinah se întinse după un cartof prăjit din farfuria pe care o comandase.

— Ne încalcăm jurămintele făcute în tabără. Fac pariu că Vince o să afle și-o să ne pună la cinci ore de exerciții data viitoare.

— Da, simt cum mi se scurge grăsimea pe coapse, glumi Hanna.

Dinah făcu un semn de nepăsare cu mâna.

— De parcă ai fi avut *vreodată* coapse groase! De ce-ai venit la programul de fitness?

Hanna își dădu ochii peste cap.

— Ăăă... pentru că mi-am ieșit complet din formă și nu mai încap în haine?

Dinah se uită la ea ca la o nebună.

— Ești genul care se uită în oglindă și vede o vacă?

— Nu sunt chiar așa, o asigură Hanna.

Sau *era*? De câte ori se vedea în oglindă, își găsea câte-un cusur. Păr gras. Brațe pufoase.

Față prea rotundă. De cele mai multe ori, nici nu observa rezultatele efortului depus împreună cu Mona într-a opta. Nu o vedea decât pe Hanna cea veche, ratata care fusese în clasele anterioare.

Hanna duse un cartof la gură.

— Știi, am avut o prietenă foarte frumoasă. Era populară, superbă, oricine-ar fi vrut să fie ca ea. Eram în gașca ei, dar îmi dădea întotdeauna de înțeles foarte clar că atârnăm de un fir de ață. Râdea de felul în care mâneam, blugii nu mi se potriveau, nimic nu era bine. După atâția ani de observații, e greu să scap de ele.

Dinah se propti cu coatele pe teighea.

— Și ce s-a întâmplat cu ea? Ai lăsat-o baltă, nu?

Hanna își pironise privirea pe sticlele de Absolut de la bar.

— De fapt... a murit. O chema Alison Di-Laurentis. Poate-ai auzit de ea.

— *Poate* am auzit de ea? Dinah făcu niște ochi cât cepele. A fost cea mai șocantă poveste din tot Rosewood-ul. I-au găsit cadavrul nu demult așa-i?

Hanna confirmă în tăcere.

— Uau, Dinah dădu pe gât restul de martini. Știi, am cunoscut-o pe Alison.

— Serios?

Hanna tresări, interesată.

— Îhî. Dinah păru pierdută în gânduri. Ne-am cunoscut într-o tabără de hochei pe iarbă - am jucat sportul ăsta în școala primară, până când am recunoscut în fața părinților că-l urăsc de moarte. Alison venise și ea în tabără. Conducea un grup de fete acolo, le obliga să facă numai ce voia ea. Și, o vreme, eu am fost ținta lor. Îmi ziceau Dinah Vagina. Și nici măcar nu le făcusem vreodată *ceva*.

— Oribil, comentă Hanna. Ali obișnuia să-mi spună Hanna Mon-TONA.

Și în alte multe feluri de care nici nu vreau să-mi amintesc. O parte din mine ar vrea ca ea să poată vedea cât am slăbit de atunci, cum m-am transformat.

Hanna scoase un oftat și continuă:

— De fapt, ce tot vorbesc? Ali tot ar găsi ceva ca să se ia de mine, dacă ar mai fi prin preajmă.

— Numai că acum n-ai fi *prietenă* cu ea, nu? o întrebă Dinah, luând-o de braț. Ești mult prea puternică și independentă ca s-o tolerezi pe nesuferita aia.

— Absolut, spuse Hanna cu voce tremurată, deși nu părea convinsă că era adevărat.

Încă o mai bântuiau remarcile zeflemitoare ale lui Ali, mai ales că le auzise de la Mona, care fusese A. Dar acum se simțea și mai apropiată de Dinah. Ali le influențase pe amândouă, în bine sau în rău. Și amândouă fuseseră obiectele ei de batjocură.

Se auzi un chiot în spatele lor și Hanna se întoarse și-l văzu pe domnul irlandez dând peste cap mai multe halbe la o masă din spate.

— Sexy, șopti ea, dându-i un ghiont lui Dinah. Cred că va trebui să merg cu el acasă diseară. Dinah chicoti.

— Am crezut că te păstrezi pentru Vince.

— Eu am crezut că *tu* te păstrezi pentru el, ripostă Hanna.

Se scurse un moment stânjenitor, apoi fetele izbucniră brusc în râs. Dinah oftă.

— Nu știu care-i treaba cu el. Ne-am întâlnit în oraș zilele trecute și mi-a spus întruna cât de fericit era că tu și cu mine lucrăm împreună la sală - a crezut că eu chiar *te pot ajuta și te pot învăța ceva*.

Hanna bătu cu palma în teighea.

— Nu pot să cred. Mie mi-a spus același lucru...despre tine!

Dinah ridică din sprânceană.

— Crezi că vrea să ne întrecem ca să vedem care dintre noi reușește să-i atragă atenția? Probabil că asta a plănuit de la bun început.

— Ce nemernic, izbucni Hanna. Face pe sfântul, dar în realitate încearcă să ne facă să ne dăm la el.

Hannei nu-i plăcea deloc să gândească așa despre Vince, dar poate că era adevărat.

— Și ce-i cu apa aia vitaminizată de tot rahatul cu care ne tot îmbie?

Dinah își dădu ochii peste cap. Soarbe din ea de câte ori mă întorc spre el.

— Fac pariu că nici măcar nu are vitamine în ea, spuse Hanna. Și probabil că e plină de calorii. A fost spălat pe creier.

— Știi ce? o întrebă Dinah, afișând o mină cât se poate de hotărâtă. E un ratat. Ne e mai bine fără el.

— De acord! triumfă Hanna amețită, cuprinsă de un val de încredere.

Chiare un ratat. Știi ce face diseară? Merge la colindat cu un grup de oameni de la biserica lui. Cântă melodii super religioase și probabil că joacă sceneta *Nașterea Domnului*. E o tradiție a zilei de miercuri.

— Serios?

Dinah se strâmbă.

— Îhî. Aveam de gând să merg și eu, neinvitată. Hanna făcu o pauză ca să bea restul de vodcă. Cică Vince e în căutarea unei fete bisericose de treabă, să-i fie parteneră. Dar las-o baltă. Nu merită să-ți pierzi timpul pentru el.

— Bun plan. Dinah încuviință din cap hotărâtă. Mai bine hai să luăm cina. Vince o să cânte, iar *noi* o să ne distrăm.

— S-a făcut, acceptă Hanna și cele două fete bătură palma. Știi, adăugă ea chicotind, probabil că Vince o să-i pună pe toți colindătorii să bea AminoSpa printre colinde.

Dinah mai că-și scuipe băutura de răs.

— Poate-a scris și-o colindă *despre* Ami-noSpa!

— Poate că o să meargă din ușă-n ușă, încercând s-o vândă în timp ce cântă colinda în germană! se hlizi Hanna, imaginându-și scena.

Se îndoia de răs, atrăgând priviri contrariate de la toți cei din jur. Dar Hannei nu-i păsa. Nu-i păsa nici că tocmai renunțase la Vince. A avea o prietenă nouă. Poate că asta își dorise tot timpul.

TE-AM PRINS!

— Hanna! Hanna!

Hanna deschise un ochi și-l văzu pe tatăl ei stând în prag. Sări în capul oaselor. Avea în gură gust de ciorapi nespălați și-și simțea capul greu de-o tonă. Bănuia că duhnește a alcool - nu-și amintea să fi făcut duș după ce se întorsese de la Snooker's aseară.

— Alarma sună de jumătate de oră. Domnul Marin arată spre celularul ei de pe noptieră, care clipea. Unii dintre noi încearcă să doarmă puțin mai mult.

Hanna se uită amețită la telefon, apoi apăsă pe o tastă și opri alarma.

— Scuze, bolborosi ea.

Tatăl ei mormăi ceva și închise ușa. Hanna se uită la ceas. Era 5:30 a.m., ora la care trebuia să se scoale pentru sesiunea de dimineață de la programul de fitness. Scoase un geamăt și se rostogoli din pat, regretând paharul de tequila pe care-i băuse cu Dinah cu o seară înainte, sărbătorind faptul că Vince era un ratat. Paharul acela îi scurtase seara - după ce-l băuse, se înverzise la față și fugise la baie. Când revenise, spusese că ar trebui să plece acasă. După aceea, singurul lucru pe care și-l amintea

era că vârase destui bani în contorul de la Hollis ca să-și lase Prius-ul parcat acolo peste noapte, apoi chemase un taxi și intrase împleticindu-se în casă. Din fericire, Isabel, tatăl ei și Kate erau plecați în oraș cu cine știe ce activitate legată de Cele Douăsprezece Zile de Crăciun, așa că nu o surprinsese nimeni.

Reuși să-și îmbrace echipamentul de sală, încălță tenișii, chemă un taxi să-și recupereze mașina de la Hollis și merse cu ea la sală. Înaintând spre intrarea din față, îi trimise un mesaj lui Dinah. *Ești aici? Te simți la fel de nasol ca mine? Măcar de-aș avea niște AminoSpa... ha, ha!*

Apăsă pe TRIMITE, așteptând răspunsul imediat, dar nu primi nimic. Poate că Dinah renunțase la curs și dormea buștean.

La Body Tonic mirosea a ulei de masaj și flori proaspete. Mirosul îi întoarse Hanei stomacul pe dos. Fata încrezută de la recepție îi trimise un salut cu mâna, însă Hanna își târî picioarele în vestiar fără să-i răspundă, își verifică telefonul încă o dată înainte de a-l închide în dulap, dar Dinah tot nu-i răspunsese. Ridicând din umeri, porni spre sala în care se adunau întotdeauna membrii programului de fitness. Când împinse ușile și-o văzu pe Dinah lipită de oglindă, cu capul dat pe spate de râs, se opri în loc.

Dinah arăta proaspătă și sănătoasă, ca și

când n-ar fi pus pic de alcool în gură cu o seară înainte. Stătea lângă Vince, cu o sticlă de AminoSpa în mână, zâmbindu-i cu toată gura, deparcă s-ar fi aflat lângă Mesia. Și Vince îi zâmbea.

— Ai jucat uimitor în *Născut în iesle*, gânguri Dinah. Cu multă sensibilitate.

— Da, păi, toți au fost impresionați de cum ai improvizat sceneta *Nașterea Domnului* pe gazonul domnului Larsen. Cum de te-ai gândit la asta?

— Nu știu. Dinah flutură din gene. Merg la colindat de la prima cuminicare. Mă pricep să insuflu spiritul sărbătorilor.

Îl luă pe Vince de mână. El îi cuprinse degetele și le strânse într-ale lui. Se priviră ochi în ochi ca și când ar fi fost suflete-pereche, apoi se apropiară și se sărutară.

Hanna rămase mută de uimire. Vru să fugă afară din sală, dar tălpile tenișilor parcă erau lipite de ciment. Dinah fusese... la *colindat*? La acel colindat despre care îi povestise ea? Își aminti de conversația lor din seara anterioară. *Dinah* spusese că Vince era un ratat. *Dinah* spusese că le era mai bine fără el. *Dinah* o ștersese la scurtă vreme după ce-i spusese ea de misiunea secretă a colindatului, pretinzând că-i făcuse rău tequila.

Fusese totul doar o păcăleală?

Un țipăt chinuit îi scăpă de pe buze. Dinah și

Vince se întoarseră. Imediat ce o zări pe Hanna, colțurile gurii arcuite ale lui Dinah se ridicară într-un zâmbet răutăcios. Vince flutură sfios din mână a salut. Hanna o înșfacă pe Dinah de braț.

— Trebuie să vorbim!

O trase în hol, oprindu-se lângă o grămadăde cercuri magice Pilates.

— Ce dracu-i asta?

Dinah se clătină înainte și înapoi pe călcâie.

— Ce dracu-i ce?

Nu mai semăna deloc cu fata aia grozavă, prietenoasă, conspirativă care stătuse lângă Hanna la Snooker's cu o seară înainte.

— Am crezut că am făcut pace! Am crezut căam hotărât amândouă că e un ratat!

Dinah începu să râdă.

— Ți-am zis că pe mine o să mă aleagă. Orice-i permis în dragoste și-n război.

Hannei i se învârtea capul. Și își pierdea echilibrul.

— Nu pot să cred, șopti ea, simțind că i se îngroașă glasul și începe să plângă.

Îi trecură prin minte alte imagini din seara trecută. Dinah spusese, pe nepusă masă, că i-ar plăcea ca Hanna să vină la Larchmont Academy - i-ar prinde bine o tipă trăsnet ca ea acolo. Dinah îi promisese că o s-o prezinte mătușii ei care era redactor la *Bazaar*, când venea în vizită la ea de Crăciun. Dinah o îmbrățișase la

despărțire, spunându-i că se vor întâlni a doua zi.

— Am crezut că suntem prietene, se stropși Hanna.

— Te rog... Dinah își dădu ochii peste cap. Ești nervoasă că te-ampăcălit. De parcă tu nu mi-ai fi făcut la fel.

— *Nu ți-aș fi făcut. Nu am făcut-o niciodată, țipă Hanna, vocea eisunând mai jalnic decât ar fi vrut.*

Apoi, înainte ca lacrimile să-i curgă pe obraz, se răsuci pe călcâie și porni spre vestiar. Își luă geanta și ieși din sală fără ca măcar să-și îmbrace haina.

Imediat ce ieși în aerul rece, suspină înăbușit. Lacrimile îi șiroiau calde pe obraz. Merse clătinat până la mașină și se propti de capotă, simțind că se spărsese în ea un balon uriaș cu apă. Plânse din cauză că Ali murise. Din cauză că Mona o îngrozise. Din cauză că noua ei familie era un coșmar. Din cauză că nu avea nicio veste de la Lucas. Din cauză că se ținuse după Vince, când cel pe care îl voia cu adevărat era Lucas. Totul părea atât de... *greșit.*

— Vai, cineva e mâhnit?

Hanna scrută parcareă printre lacrimi. O siluetă se sprijinea de partea cealaltă a mașinii ei, cu un zâmbet răutăcios pe față. În prima clipă, Hanna se temu să nu fie Ali. Dar atunci i se limpezi privirea. Fata avea păr castaniu, nu

blond. Kate era cea care stătea proptită de portiera mașinii ei, o Honda Civic, și o vedea pe Hanna în cea mai jalnică postură posibilă.

CUM SĂ NE DISTRUGEM**RECIPROC**

— Ce... ce faci aici? se bâlbâi Hanna, îndreptându-se de spate.

Kate chicoti.

— A fost prea greu pentru tine programul de fitness azi, Hanna?

Întinse spre ea un obiect. Era un tricou roșu ultralarg, pe care scria PUNE-ȚI FUNDUL LA TREABĂ!

Hanna simți un nod în stomac.

— Nu... nu știu despre ce vorbești.

— Programul pare grozav. Kate flutură batjocoritor tricoul în fața Hannei. Sunt convinsă că și celor de la Rosewood Day le-ar plăcea la nebunie să știe ce-ai mai făcut.

Își scoase celularul și-i arătă Hannei o serie de poze. Hanna și ceilalți membri în tricou roșu, într-o cursă în care cauciucurile erau pe post de obstacole, în spate la BodyTonic, toți grași și roșii la față, niște caraghioși. Adunați în cerc,

intonând unul dintre cântecele AminoSpa. Și lovitura de grație: Dinah și Vince sărutându-se, iar Hanna stând în prag, devastată.

Văzuse *totul*.

— Dă-mi-l, spuse Hanna, întinzându-se după telefonul lui Kate.

Kate îl ridică deasupra capului.

— Nu așa repede!

— M-ai urmărit? țipă Hanna. N-ai altceva mai bun de făcut?

— Ce pot să spun? Îmi plac secretele. Kate se clătina înainte și înapoi pe tocurile cizmelor căptușite cu blană. Și cineva mi-a vândut un pont, așa că te-am urmărit până aici.

Hanna simți un fior pe șira spinării. Cine-ar fi putut face asta? Imediat îi veni în minte A., dar... A. nu mai era.

— Nu te rușina că ai fost la cursul pentru grași! continuă Kate. Măcar faci o schimbare pozitivă, știi? Tastă ceva pe telefon. Cred că astea ar fi o postare minunată pe pagina ta de Facebook. Și poate că oamenii te-ar compătimi că tipa aia ți-a suflat iubitul!

Inima Hannei bătea să-i sară din piept.

— Nu mă interesează Vince!

Kate îi aruncă o privire cu subînțeles.

— Îți spui asta într-una, Hanna. Dar fotografiile nu mint. Ia să vedem, ce titlu ar fi bun pentru Facebook? *Programul de fitness e excelent și uitați ce prieteni noi mi-am făcut*. Sau ceva mai

simplic: *Mi-am pus fundul cel gras la treabă!*

Hanna scânci. Era „prietenă” cu tot felul de oameni pe Facebook. Naomi Ziegler și Riley Wolfe, două nesuferite populare cărora nimic nu le-ar fi plăcut mai mult decât să audă chestia asta. Fete mai mari, care o invitau la petreceri formidabile. Mason Byers, James Freed, Noel Kahn și fostul ei prieten, Sean Ackard. Era destul de rău că Mona vruse să o omoare - dar o postare despre programul de fitness i-ar fi întărit statutul de ratată. Se vedea deja singură la masă în cantină. Fiecare sâmbătă seara petrecută în camera ei. Nimeni nu o va mai invita la chefuri.

— Te rog, nu posta fotografiile, se văicări Hanna. Te implor. Fac orice.

Kate ridică din sprânceană.

— Și eu cu ce mă aleg?

Se făcu simțită o pală de vânt aspru, amortindu-i Hannei urechile și vârful nasului. Privi lung la drumul gol din fața clădirii Body Tonic și-și stoarse creierii. Ce avea ea și-i trebuia lui Kate? Nu renunțase la destule? De când Kate pusese piciorul în casa ei, viața Hannei devenise, din rea, și mai rea. Kate îi furase deja toată atenția tatălui său. Imediat ce va începe școala la Rosewood Day, probabil că va deveni cea mai populară fată din clasa lor, luând locul Hannei. Câtă tortură să mai îndure?

Ce n-ar da să fie Mona aici acum - Mona pe

care o cunoscuse înainte să înceapă tărășenia cu A. Ele două i-ar fi răs în față lui Kate, i-ar fi spus că nu ar îndrăzni să se pună cu ele, apoi s-ar răsuci pe călcâie și-ar demara cu mașina într-un nor de gaze de eșapament. Să fi fost Ali aici, ar fi fost și mai bine: i-ar fi dat coate Hannei, s-ar fi apropiat de ea și i-ar fi șoptit: „O ai cu ceva lamână, Han. De-asta sunt secretele așa de ca lumea - le poți folosi ca pe bani.”

Hanna ridică brusc capul. Parcă Ali i-ar fi vorbit de dincolo de mormânt. O avea *într-adevăr*cu ceva la mână pe Kate. Uitase complet de asta.

Începu să râdă.

— Ce-i? se încruntă Kate.

Chicotele nu se mai opreau. Hanna scotoci în geantă după celular.

— Nu postezi nimic pe Facebook. Pentru că, dacă o faci, le povestesc tuturor despre Moș Crăciun.

Kate se încruntă din nou. O expresie de groază i se întipări pe chip pentru o fracțiune de secundă.

— Poftim?

— Știi *tu*, spuse Hanna sarcastică, afișând fotografia pe care o căuta și arătându-i-o lui Kate. Moș Crăciun o mângâia pe Kate pe gât. Kate își îngropa mâinile în barba lui de bumbac. Un titlu potrivit ar fi *Cineva n-a fost cuminte anul ăsta*. N-ai auzit că individul e un pervers? o

mustră Hanna. Se dă la fete de doisprezece ani!

Kate se dădu înapoi, deschizând și închizând gura ca un pește.

— Te rog să nu faci asta, reuși să șoptească.

— Atunci cred că ne-am înțeles. Hanna apăsă pe butonul DESCHIDE de pe lanțul cu chei. Dacă postezi fotografiile din programul de fitness, postează și eu asta. În regulă?

Kate nu răspunse, dar Hanna știa că-i venise de hac. Cu capul sus, se urcă pe scaunul șoferului, învârti cheia și demară cu mișcări rapide și pricepute.

— Pa-pa! ciripi ea și-și salută sora vitregă fluturând din degete.

Kate rămase pe loc, cu tricoul roșu moale în mână.

Hanna plecă fără să se mai uite după ea. Când ieși din parcare, îi veni în minte o frază rostită deseori de Ali: *Eu sunt Ali și sunt fabuloasă*. Acum și Hanna simțea că era de-a dreptul fabuloasă.

CENTRALISTELE
SUNT PE POZIȚIE!

Întoarsă acasă, găsi bucătăria liniștită și goală. La etaj, curgea apa la duș și Hanna auzi știrile de dimineață răsunând înăbușit din camera tatălui ei. Pe fereastră văzu gemenii de șase ani ai vecinilor cum se învârtesc pe aleea lor ca niște călugări musulmani, purtând același fel de căciulițe de spiriduși de-ai lui Moș Crăciun.

Hanna înghiți două pastile de advil și-și făcu o cafea. Preț de câteva minute, în bucătărie se auzi numai apa picurând în vasul filtrului. Se uită lung la prima pagină din *Philadelphia Sentinel*, dorindu-și să-i treacă durerea de cap. „Ian Thomas își susține în continuare nevinovăția”, spunea un titlu. Întoarse repede ziarul. Era ultimul lucru la care voia să se gândească acum. Ian *trebuia* să fie vinovat. Cine altcineva ar fi avut motive s-o omoare pe Ali?

Hanna se uită din nou în ziar și tresări. În colțul din stânga, jos, era o reclamă uriașă pentru Centrul Fitness și Spa Body Tonic. Acolo, în alb și negru, era fața zâmbitoare a lui Vince, anunțându-și potențialii clienți că, de acum și

până la Anul Nou, taxa de inițiere era de numai cincizeci de dolari.

Nu-i venea să creadă ce-i făcuse Dinah - și nici că Vince preferase o ciudată ca ea în locul ei. Dacă ar fi apărut la colindat în locul lui Dinah, oare ar fi ales-o pe ea? De ce se prefăcuse că-i place de ea, în primul rând? Ceva ce spusese Dinah era totuși adevărat: că nu încerca decât să le facă să se lupte pentru el?

După toate prin câte trecuse cu A., ar fi trebuit să știe că Dinah avea s-o atace pe la spate. Îi fulgeră prin minte o imagine. Văzu mașina Monei venind cu viteză spre ea. Simți lovitura, corpul zburându-i prin aer, țipătul blocându-i-se în gât. O trădau toți, unul după altul.

Își frecă tâmpilele și încercă să respire încet, regulat. Exista cineva în care mai putea avea încredere? Aruncă o privire la telefonul ei de pemasă, apoi derulă lista de contacte, întrebându-se dacă s-o sune sau nu pe Spencer. Sau pe Emily. Sau pe Aria. Își aminti de schimbul de cadouri pe care îl făcuseră în clasa a șaptea, chiar înainte de vacanță. Aria le tricotase tuturor sutiene de mohair pe care le probaseră peste haine și dansaseră în jurul camerei lui Ali. Până și Ali fusese bine-dispusă în ziua aceea, nu ridiculizase sutienul Hannei, întins pe pieptul ei ca o scândură. Fratele lui Ali, Jason, intrase în cameră când dansau ele

mai cu foc. Se holbase la ele în ținuta aceea bizară și ele se puseseră toate pe răs.

Cineva tuși în hol și Hanna înălță capul chiar când tatăl ei intră în bucătărie în halat și papuci.

— Te superi dacă beau și eu din cafea? o întrebă cu voce obosită, ciufulindu-i părul.

— Servește-te, îi răspunse Hanna.

Domnul Marin își turnă cafea în cana doberman din care bea de când era Hannamică. Se așeză lângă ea, scoase un oftat prelung și obosit și se frecă la ochi.

— E totul în regulă? îl întrebă Hanna.

Îi răspunse încuviințând din cap.

— Sunt doar obosit. Activitățile astea din Cele Douăsprezece Zile de Crăciun sunt cam extenuante anul ăsta. Isabel mă pune să alerg în toate părțile.

— Îmi pare rău că n-am venit la toate, rosti Hanna, simțindu-se puțin vinovată.

Domnul Marin făcu un gest de nepăsare.

— Poate-ai fost mai înțeleaptă că n-ai venit. Îi aruncă o privire misterioasă. Rămâne între noi? Cred că-mi plăcea mai mult când sărbătoream Hanukka. Măcar sărbătoarea aia ținea numai opt zile. Și era mult mai discretă.

Hanna își mușcă buza de jos.

— Și mie îmi plăcea mai mult când sărbătoream Hanukka.

Domnul Marin deschise gura ca și cum ar fi

avut de gând să mai spună ceva, dar pe urmă se răzgândi și mai sorbi o dată îndelung din cafea. Se lăsă liniștea între ei doi. Ceasul în formă de baston de ciocolată pe care îl atârnase Kate în colț ticăia cu zgomot. Afară, cineva demarase în trombă.

Domnul Marin o bătu pe Hanna pe coapsă.

— Mi-am amintit de ceva. Am un cadou pentru tine.

Se ridică, merse cu pași târșâiți până la ușă, unde avea servieta, și scoase o cutiuță de catifea.

Hanna o privi lung, recunoscând-o imediat. Dădu la o parte capacul și găsi în ea medalionul Cartier pe care îl descoperise în ziua în care tatăl ei, Isabel și Kate se mutaseră cu ea. Nu crezuse că-l va mai ține vreodată în mâini.

— E... pentru *mine*?

— Sigur că e pentru tine. A fost al bunicii tale.

— Știu, murmură Hanna, scoțând lăntișorul din cutie. Sclipi în lumina din tavan. E foarte frumos, șopti ea. Întotdeauna mi-am dorit să fie al meu.

— Știu, spuse domnul Marin, ascunzându-și zâmbetul. Și bunica voia să fie al tău. Și eu vreau.

Hanna se ridică și-l îmbrățișă cu toată puterea.

— Mulțumesc.

Vru să adauge *că nu i l-ai dat lui Kate sau Isabel*, dar se temu să nu strice momentul. Dintr-odată, parcă se simțea mai bine. Poate că, la urma urmei, tatăl ei nu o uitase. Poate-și amintea, în felul lui, că era și ea aici și conta încă.

Se întoarse pentru ca tatăl ei să-i poată prinde lăntișorul la ceafă. Medalionul îi cădea perfect pe gât și Hanna nu rezistă să nu-i mângâie suprafața netedă, ovală. Domnul Marin își termină cafeaua, apoi scoase o sticlă de apă din servietă și bău o înghițitură lungă.

— Cred că ar trebui să-mi încep ziua.

— Stai puțin. Hanna se holba la sticla dinmâna lui. Pe etichetă scrie AMINOSPA. De unde-o ai?

Domnul Marin puse dopul înapoi la sticlă.

— Le vindea un tip la serviciu. Zicea că e o apă plină de vitamine și că o să mă simt mai bine imediat ce încep să beau două sticle pe zi. Dar eu nu simt nici o diferență, ca să fiu sincer. Și are gust de suc de lămâie stricat.

Hanna zâmbi trist.

— Cred că apa asta-i o păcăleală.

— Probabil. Domnul Marin ridică din umeri. Cred că ideea de bază e să recrutezi oameni care s-o vândă, la rândul lor. Tipul mi-a ținut un discurs interminabil despre cum aș putea deveni asociat cu jumătate de normă la AminoSpa - aș câștiga o căruță de bani și n-ar

trebui să mai ies niciodată din pijama. Chicoti îngăduitor. Oamenii recrutați să vândă apa asta sunt ca niște membri ai unei secte - parcă li se spală creierul. Și, odată ce-ai intrat, nu mai ai cum să scapi.

Puse sticla pe teighea și-o sărută pe Hanna în creștetul capului. Papucii lui lipăiră ușor pe podea când ieși din bucătărie. Hanna rămase nemișcată câteva clipe, cu ochii la sticla de AminoSpa de pe teighea. Era o nebunie să creadă că se îndrăgostise de un tip prins într-o schemă piramidală. Dinah nu avea decât să și-l păstreze.

Dintr-odată, îi veni o idee. Se ridică în picioare, merse rapid la sticlă și citi datele de contact ale firmei. *Pentru a vă alătura echipei noastre, sunați-ne acum!* scria sub un număr care începea cu 1-800 și sub o adresă de *website*.

Cu inima bătându-i nebunește, Hanna ridică receptorul telefonului fix și formă numărul.

— AminoSpa Industries! ciripi o voce care-i răspunse aproape imediat.

Doriți să vă alăturați echipei noastre?

— Ăăă... da, spuse Hanna, pe un ton cât putu ea de profesionist.

Prietenul meu vinde AminoSpa și vrea să fac și eu parte din echipă.

— Minunat! ciripi iar centralista. Cum vă numiți?

— Dinah Morrissey, răspunse Hanna, zâmbind la reflexia ei din geam.

Repetă numele literă cu literă, apoi îi dădu centralistei adresa lui Dinah, pe care o văzuse pe lista cu membrii programului de fitness primită de la Vince în prima zi.

— Vă rog să-mi trimiteți o sută de lăzi.

— O sută? o întrebă mirată centralista. Draga mea, e foarte mult pentru cineva aflat de-abia la început.

— Mă descurc, spuse Hanna. Așa cum v-am spus, *abia* aștept să intru în echipă.

După ce-i mai dădu centralistei câteva detalii, Hanna închise și rânji. Apoi înșfăcă sticla lăsată de tatăl ei pe jumătate băută, strânse bine dopul și-o aruncă la gunoi. Deschizându-și telefonul, îi trimise un nou mesaj lui Dinah: *Te-am iertat! Sunt sigură că voi doi veți fi fericiți în ORICE activitate pe care o s-o faceți împreună!* Dacă Dinah îl voia pe Vince, n-avea decât să și-l ia - dar trebuia să-l ia cu schema lui piramidală cretină cu tot.

Telefonul ei ciripi după nici un minut. La început, crezu că era Dinah, dar, spre surprinderea ei, pe ecran pâlpâi numărul lui Lucas:

Am venit acasă mai repede. Poți să treci pe-acți înainte de școală?

BRONZATUL
CU OCHELARI DE SOARE
E LA MODĂ

După ce își puse pe ea uniforma de la Rosewood Day și-și adună cărțile pentru școală, Hanna parcă în fața casei lui Lucas. Ford Explorer-ul familiei sale era din nou pe alee, cu portbagajul încă deschis. SUV-ul Mercedes pe care îl văzuse Hanna în seara când venise familia Rumson era și el acolo - asta însemna că Brooke era și ea prezentă. Hanna se întrebă dacă nu cumva Lucas o invitase ca să se despartă de ea față în față. Nu că ea l-ar fi lăsat să i-o ia înainte. Se va despărți ea de el mai întâi.

Ei, hai s-o facem și pe-asta, își zise, recunoscătoare că arăta excelent după programul de fitness. Oftând jalnic, trânti portiera Prius-ului și porni pe aleea spre casă. Tocmai când voia să apese pe butonul soneriei, surprinse un palpăit slab în șirul de arbuști care înconjură proprietatea Beattie. Părea să se fi ascuns cineva acolo, dar asta era o nebunie. Cine are chef să stea la pândă la opt dimineața, pe o

temperatură de minus nouă grade? Când va înceta Hanna să creadă că o urmărește cineva?

Lucas îi deschise aproape imediat. Pielea îi era aurie, iar părul lui blond mai avea puțin și era alb; și parcă slăbise câteva kilograme.

— Mi-a fost așa de dor de tine!

Hanna se trase înapoi.

— Nu mi-ai lăsat impresia asta cât ai fost plecat. Cred că te-ai distrat prea bine ca să-mi trimiți și mie un mesaj.

Lucas scânci.

— Îmi pare foarte rău. Am crezut că o să avem Wi-Fi, dar a căzut serverul. Țsta e unul dintre motivele pentru care ne-am întors mai devreme... Domnul Rumson se dădea de ceasul morții că nu-și putea verifica Blackberry-ul. Brooke a reușit să intre puțin pe Facebook, dar niciunul din noi n-a putut să se conecteze.

— Da, am văzut postarea. Hanna nu era capabilă să-și ascundă iritarea.

Tu și Brooke arătați foarte fericiți împreună.

Lucas îi cercetă expresia.

— Doar nu crezi că...

Îi pieri vocea și își masă rădăcina nasului.

— Vai, Hanna, îmi pare atât de rău! Nu așa s-a întâmplat în realitate.

— Îhî, făcu Hanna, fără prea mult entuziasm.

Era convinsă că-și căuta scuze, acum că Brooke trebuia să plece acasă.

— Vorbesc serios.

Lucas o luă de mână și o trase pe canapea.

— După prima zi, Brooke și cu mine abia dacă ne-am mai văzut. Eu am făcut niște drumetii grozave și am fost și cu caiacul, dar ea nu voia decât să se bronzeze. Se apropie mai mult de Hanna și-i șopti la ureche: își dădea cu ulei de bebeluși de dimineață până seara. Țasta e *al doilea motiv* pentru care a trebuit să plecăm acasă.

Lucas își mută privirea în hol. Soții Rumson ieșiră din bucătărie, trăgându-și bagajele pe role după ei. După ei apărură Brooke, într-o fustă ultrascurtă, potrivită mai degrabă cu țările calde, și o pereche de pantofi de rafie. Se cojea pe față, se vedeau foarte urât în jurul ochilor urmele ochelarilor cu care stătuse la bronzat, iar pe ambele brațe avea un fel de unguent alb. Pielea ei părea arsă, așa cum arăta carnea prăjită de câte ori încerca tatăl ei s-o pregătească pe grătar.

Hanna nu știu dacă să rîdă sau să-și acopere ochii.

— Ce-a pățit? întrebă în șoaptă.

— Are arsuri de gradul trei de la soare, răspunse Lucas, cu glas scăzut.

Au fost atât de grave, că a trebuit s-o ducem la spital. A fost cel mai înfricoșător loc pe care l-am văzut vreodată, Hanna, gândaci în sala de așteptare, nimeni nu avea un pat ca lumea și jur că niciunul dintre doctori nu avea

autorizație. Tipul care a tratat-o pe Brooke i-a spus că, dacă mai stă o secundă la soare, o să-i cadă pielea - *fără exagerare*. Mama ei a supravegheat-o ca un vultur după aceea. Brooke se foia prin casă zi și noapte, smiorcăindu-se că se plictisește. Spre sfârșitul excursiei, îmi venea s-o omor. Cred că și celorlalți.

Hanna strânse o pernuță decorativă la piept.

— Și... n-ai făcut plajă la nudism? N-ai băut jeleu cu vodcă?

Lucas se uită la ea ca la o nebună.

— Ai băut vreodată așa ceva? Chestia asta e grețoasă! Oricum, n-am fi putut să le preparăm nici dacă am fi vrut - apa din Yucatan nu se putea bea.

Chiar atunci, Brooke îi observă pe Lucas și pe Hanna stând pe canapea și le zâmbi vag.

— Ei, Lukey, vorbi ea pe nas, venind spre el cu mersul rigid al cuiva care se prăjise excesiv la soare. Trebuie să mai plecăm într-o vacanță împreună, cât mai repede. Poate în vacanța de primăvară, ce zici?

Brooke își desfăcu brațele ca să-l îmbrățișeze pe Lucas. Hanna țâșni de pe canapea și-i blocă drumul.

— Lukey îți zice la revedere, îi spuse pe un ton aspru. Îți doresc mult noroc cu arsurile alea.

Brooke se holbă la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Hanna se ținu tare pe poziție. În niciun caz n-avea de gând s-o lase

penesuferita asta să se mai apropie de Lucas. Învățase o lecție amară cu Vince: dacă vrei un bărbat, trebuie să lupți pentru el.

După o clipă, Brooke se retrase, bolborosi ceva de rămas-bun și se furișă înapoi după părinții ei. Toți păreau obosiți când se bătură pe spate și-și promisera că se vor revedea curând. După ce părinții lui Lucas închiseră ușa, domnul Beattie se propti de ea ușor și-și acoperi fața cu mâinile.

— Sper să n-o mai văd pe fata aia în viața mea.

Hanna nu putea decât să fie de acord.

Motorul se auzi ambalat pe alee și Mercedesul coti pe stradă, îndepărtându-se. Lucas se mută mai aproape de Hanna.

— Îmi pare foarte rău că nu am putut vorbi măcar o dată cât am fost plecat. Dar m-am gândit la tine în fiecare zi. Și, știi, acum putem ieși împreună toată vacanța! Orice vrei să faci, eu sunt pregătit - chiar și să mergem la mall-ul cel nou.

— Te fac eu cumva să te ții de cuvânt, spuse Hanna, puțin mai afectuoasă. Dar nu trebuie să mergem la mall-ul ăla - e oribil.

Lucas o mângâie pe umeri.

— Am pierdut ceva important cât am fost plecat?

Hanna dădu la o parte o scamă imaginară depe fusta ei plisată de școală, gândindu-se la

programul de fitness, la Vince și la Dinah. Greșise că flirtase cu Vince? Dar nu se întâmplase nimic între ei. Și nu avea rost să-i povestească lui Lucas despre curs - doar nu mai mergea acolo. Înainte de a veni la el, probase perechea de blugi cea mai strâmtă și îi venea perfect. Asta o făcuse să se întrebe dacă avea de dat jos chiar așa de multe kilograme.

— Nu prea, răspunse ea veselă, într-un târziu. Atâta că nu trebuie să mă duci niciodată, dar niciodată, să văd *Spărgătorul de nuci* - încă am coșmaruri din cauza lui.

Lucas râse.

— Am priceput.

Doamna Beattie vârî capul în dormitor și-i zâmbi Hannei.

— Nu avem cereale, așa că o să prăjesc niște pâine. Vreți și voi? E destul pentru toți.

— Da. Lucas se uită la Hanna. Vrei să rămâi la dejun?

— Nu, mulțumesc. Hanna îi zâmbi politicoș mamei lui Lucas. Am băut cafea - sunt în regulă.

Lucas se încruntă și o studie din cap până-n picioare.

— Ar trebui să mănânci niște pâine prăjită. Ești foarte... *slabă*.

Hanna își puse mâinile pe șolduri.

— Și asta nu-i un lucru bun?

— Nu chiar. Lucas o prinse de încheietură,

îmi plăcea mai mult cum erai înainte. Te rog, nu vrei să mănânci câteva felii, de dragul meu?

Hannei îi veni în minte jurământul făcut la curs și toate sacrificiile sale din ultimele săptămâni. Dar pe urmă se gândi la un morman de pâine prăjită pe care se scurge unt și sirop. Trecuse atâta vreme de când nu mai luase o masă ca lumea!

— Bine, cedă ea, ridicându-se și trăgându-l pe Lucas după ea. Cred că o să mănânc o felie sau două.

— Excelent, zise Lucas și o conduse în bucătărie.

Hanna îl urmă, atingându-și fară să vrea medalionul Cartier de la gât. O senzație de bună dispoziție și calm se lăsă peste ea ca o pătură călduroasă. Toate în viața ei aveau să se așeze din nou la locul lor. Și, lucrul cel mai bun, Kate era singura persoană care-i cunoștea secretul legat de programul de fitness, Dinah și Vince - iar Kate n-avea să îndrăznească niciodată să vorbească despre asta.

NEFERICITA HANNA

Pentru o fată așa-zis populară, Hanna ar trebui să mai ia niște lecții ca să învețe cum să fie mai detașată. Găurile din armura ei de tipă cool sunt mai vizibile decât parfumul de liliac al lui Kate. E disperată ca tatăl ei să-i acorde atenție, e nesigură în dragoste și are mare nevoie de o nouă prietenă foarte bună (*hm*, a încercat chiar și să iasă în oraș cu *Kate*). Dar teama ei cea mai mare, mai apăsătoare și mai delicată e asta: că va face o mișcare greșită și va redeveni ratata grăsană și urâtă care era în clasele mici.

Poate că mă voi îngriji să-i transform cel mai urât coșmar în realitate. Kate poate că are un motiv să-și pecetluiască gura - cu care l-a sărutat pe Moș Crăciun -, dar eu, nu. Și sunt atâtea lucruri pe care aș putea să le povestesc altora! Despre cum a flirtat cu Vince și cum l-a pierdut în fața lui Dinah, despre cursul grășanilor sau incidentul cu fursecurile. Și asta-i numai vârful aisbergului. Dacă dezvălui *totul* - vomatul forțat, minciunile, senzația paranoică jenantă că Mona nu a murit, ci așteaptă s-o calce din nou cu mașina -, întreg Rosewood-ul va afla cât de dusăcu pluta e Hanna. Și noi știm

cu toții unde e locul nebunilor: la Azilul din Addison-Stevens. Bucură-te de blugii mărimea doi cât îi mai ai, Hanna dragă, cămașa de forță i se potrivește la fel de bine oricui...

De una m-am ocupat; mai am trei. Acum să trecem la domnișorica Emily Fields, blocată în Rosewood cu familia ei, mare iubitoare de Crăciun. Și, chiar dacă Emily va împodobi coridoarele plină de voieșie, Crăciunul ei nu va fi nici pe departe fericit. Ho, ho, ho!

A.